

[6th August 1963]

திரு. செ. மாதவன் : தலைவர் அவர்களே, தற்போது உயர்நீதி மன்ற நீதிபதிகளுடைய ஓய்வு பெறும் வயது 62 வரை உயர்த்தப் பட்டிருக்கிறபோது மாவட்ட நீதிபதிகள் ஓய்வு பெறும் வயது 55 ஆகவே இருக்கிறது. ஆகவே, மாவட்ட நீதிபதிகளுடைய வயதும் உயர்த்தப்படுமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : மாவட்ட நீதிபதிகள் ஓய்வு பெறும் வயதுக்கும் உயர்நீதி மன்ற நீதிபதிகள் ஓய்வு பெறும் வயதுக்கும் ஒன்றும் சம்பந்தம் இல்லை. இப்போது உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் ஓய்வு பெறும் வயதைப் பற்றி அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மாவட்ட நீதிபதிகளுடைய வயதை நிர்ணயிப்பது பற்றி அரசில் அமைப்புச் சட்டத்தில் இடம் ஒன்றுமில்லை. அதைப்பற்றி இப்போது அரசாங்கமும் முடிவு ஒன்றும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அவர்களுடைய வயதை நீடிப்பதாக அரசாங்கம் இப்போது முடிவு எடுக்கவில்லை.

MR. SPEAKER : The question is—

“That this House ratifies the amendments to the Constitution of India, proposed to be made by the Constitution (Fifteenth Amendment) Bill, 1963, as passed by the House of Parliament.”

The Resolution was put and carried.

(2) RATIFICATION OF THE CONSTITUTION (SIXTEENTH AMENDMENT) BILL, 1963.

* **THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :** Sir, I move—

“That this House ratifies the amendments to the Constitution of India, proposed to be made by the Constitution (Sixteenth Amendment) Bill, 1963, as passed by the House of Parliament.”

கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே 19-வது ஆர்டிகிள் படி சில ஜீவதாரமான உரிமைகள் மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. பேசுவதற்கும், கருத்துக்கள் தெரிவிப்பதற்கும், கூட்டமாகக் கூடுவதற்கும்—ஆயுதங்கள் இல்லாமல் கூட்டங்கள் கூடுவதற்கும், சங்கங்கள் அமைத்துக் கொள்வதற்கும் ஜீவதாரமான உரிமைகள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் மாநில ஆட்சிகளோ அல்லது மத்திய ஆட்சியோ குறிப்பிட்ட சில உரிமைகள் பாதிக்கப்படக்கூடிய அளவிலே சட்டங்கள் செய்வதற்கும் இடம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அளிக்கப்பட்டிருக்கிற அதிகாரம் பொதுவாக நாட்டின் பாதுகாப்பு, அமைதியை நிலைநாட்டுவது, நல்ல ஒழுக்கத்திற்குப் பங்கம் இல்லாமல் பாதுகாத்துக் கொள்வது என்ற வகையிலே சட்டங்களை இயற்றுவதற்கு ஒரு வரம்பு கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இடம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

6th August 1963] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

ஜீவாதாரமான உரிமைகள் பாதிக்கப்படக் கூடாது என்றாலும் 3-00
பாதிக்கப்பட்டாலும் P.m.
நாட்டின் பாதுகாப்பு, அமைதியை நிலைநாட்டுவது, நல்லொழுக்கத்தையும் பாதுகாப்பது இதையொட்டி சட்டங்கள் செய்யலாம் என்று அதற்கு இடம் இந்த அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இப்போதிருக்கும் நிலையை ஆராய்ந்து பார்த்து இன்னும் சில அதிகாரங்கள் அரசாங்கங்களுக்கு வேண்டும், அதற்குரிய வகையில் அரசியல் சட்டத்தை, ஜீவாதாரமான உரிமை பற்றிய அரசியல் சட்டத்தை திருத்தவேண்டுமென்று அரசாங்கம் கருதி அது பார்லிமெண்டிற்கு கொண்டு வரப்பட்டு பார்லிமெண்டின் இரு சபைகளும் அதை நன்கு ஆராய்ந்து இந்தத் திருத்தங்களை சட்டமாக்கியிருக்கிறார்கள். நாட்டின் ஒருமைப்பாடு, நாட்டின் உரிமை, அதைப் பாதுகாக்கும் வகையில்தான் இந்தத் திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்கிலத்தில் நான் விளக்கமாக கூற விரும்புகிறேன்.

The Bill seeks to remove a lacuna by inserting in clauses 2, 3 and 4 at the appropriate place the words "sovereignty and integrity of India"

பொதுவாக "செக்யூரிட்டி ஆப் தி ஸ்டேட்", என்றிருக்கிறது. பப்ளிக் ஆர்டர் என்றிருக்கிறது, மொராலிட்டி என்றிருக்கிறது. இவை மட்டும் போதாதென்று புலப்பட்டது. நம் நாட்டிற்காக பாடுபட்டு சுதந்திரம் பெற்றோம், சுதந்திரம் பெற்று அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை ஆக்கியிருக்கிறோம், அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கி குடியாட்சியை ஸ்தாபித்திருக்கிறோம். இந்த நாட்டிற்கு எந்தவிதமான ஹானியும் ஏற்படக் கூடாது. எனக்கு உரிமை உண்டு, நான் எதை வேண்டுமானாலும் பேச வேன், இது ஜனநாயகம், நாட்டை துண்டாட வேண்டுமென்று நாட்டை துண்டாடும் விதத்தில் பேசவேன் என்றால் அந்த உரிமை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியது அல்ல. ஆதியில் இந்தச் சட்டத்தைச் செய்தபோது அதை ஏற்றுக் கொண்டார்களா என்றால் ஏற்றுக் கொண்டார்கள் என்று ஒருக்காலும் சொல்ல முடியாது. அப்போது, அவ்வாறு பேசக்கூடியவர்கள் இருப்பார்கள் என்று கருதவில்லை, எதிர்பார்க்கவில்லை என்று அதைத்தான் நான் சொல்வேன். நாட்டை துண்டாட வேண்டுமென்று சொல்லலாம், அது எங்கள் ஜீவாதார உரிமை என்று கூறுவார்கள், அப்படி பேச முற்படுவார்கள் என்று அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைச் செய்தவர்கள் அப்போது எதிர்பார்க்கவில்லை. நான் ஒரு திருஷ்டாந்தம் கூற விரும்புகிறேன். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இதே மன்றத்தில் ஒரு சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு அகௌரவம் தேடுவது, தேசிய கொடிக்கு அகௌரவம் ஏற்படுத்துவது இவற்றைத் தடுக்க ஒரு சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. எல்லா நாடுகளிலும் உள்ள நிலை எனக்குத் தெரியாது. பல நாடுகளில் இம்மாதிரி சட்டம் இல்லை. அப்படி சட்டம் இல்லை என்றால் தங்கள் தங்கள் நாட்டின் கொடியை அவமதிக்கலாம், தங்கள் தங்கள் நாட்டின் அரசியல் அமைப்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [6th August 1963]

புச் சட்டத்தை அவமதிக்கலாம் என்ற அர்த்தம் இல்லை. அப்படியாரும் இருக்கமாட்டார்கள் என்று கருதித்தான் அப்படிச் சட்டம் செய்யத் தோன்றவில்லை. ஆனால் நம் நிலையை உணர்ந்து இதைச் செய்யவேண்டுமென்று தோன்றித்தான் இச்சட்டத்தை கொண்டு வந்திருக்கிறோம் என்று அப்போது குறிப்பிட்டேன். இந்த நாட்டிற்கு குடியாட்சியை ஸ்தாபித்து ஒரு அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை அமைத்திருக்கிறோம். நாம் அன்னிய ஆட்சியை நீக்கி சட்டத்தை அமைத்திருக்கிறோம். நம் நாட்டிற்கு எவ்விதமான ஹானியும் ஏற்படக் கூடாது, நம் நாட்டை பாதுகாக்க வேண்டியது முக்கியமானது. சுதந்திரம் பெற்றோம் என்றாலும் அந்த சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க இது இன்றியமையாதது என்பதை உணர்ந்துதான் 'sovereignty and integrity of India' இவ்விரண்டும் பாதிக்கப்படக் கூடாது என்று இதைச் செய்திருக்கிறோம். முன்னர் "security of the State Public Order and Morality" என்றிருந்தது. இப்போது 'sovereignty and integrity of India' என்று சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. சிலர், இப்போது இது எதற்கு? இப்போது சர்ச்சை எதற்கு? நெருக்கடி நிலை இருக்கிறதே, அப்படி இருக்கும்போது எல்லோரும் ஒருமனப்பட்டு நாட்டை பாதுகாக்க வேண்டும், நாட்டை ஆக்கிரமித்திருப்பவர்களை விரட்டி அடிக்க வேண்டுமென்று ஒரே மனதாக ஈடுபட்டிருக்கும் இந்த சமயத்தில் இத்தகைய ஒரு சர்ச்சையை கிளப்ப வேண்டுமா, இத்தகைய ஒரு மசோதாவை பார்லிமெண்டில் ஏன் நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள் என்று சிலர் கருத்து தெரிவிக்கிறார்கள். நம் நாட்டைப் பாதுகாக்க, அக்கிரமமாக நம் நாட்டு எல்லையை ஆக்கிரமித்திருப்பவர்களை விரட்டியடிக்கவேண்டும். இன்று எண்ணற்ற வீரர்கள், தொண்டர்கள், குளிரைப் பொருட்படுத்தாமல், ஆபத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் தங்கள் குடும்பங்களை விட்டு எல்லையில் நின்று நம் நாட்டை பாதுகாத்து வருகிறார்கள். மேலும் அவர்கள் எந்தவித தியாகத்தையும் செய்யத் தயாராயிருக்கிறார்கள். எதற்காக? நம் நாட்டைப் பாதுகாக்கத்தான் அவர்கள் நிற்கிறார்கள். இந்த நாட்டை துண்டாட வேண்டும், பிரிக்க வேண்டுமென்று ஒருவர் சொல்லலாம். சொல்வது மட்டுமல்ல. இதை ஒரு உரிமையாகக் கொண்டாடலாம், இதுதான் ஜனநாயகம் என்று நமக்கு ஒரு புதிய விளக்கத்தை அளிக்கலாம். அதை அனுமதிப்பது நாட்டின் பரது காப்பிற்கு மிகுந்த பாதகத்தை அளிக்கக் கூடியது என்று கருதித்தான் இத்திருத்தம் பார்லிமெண்டில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது என்று கூற விரும்புகிறேன். இதற்கு முன்பு ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. நாட்டின் ஒருமைப்பாடு உணர்ச்சியை எவ்வாறு பரது காப்பது, எவ்வாறு வளர்ப்பது, அதற்கு என்னென்ன செய்வது என்பதற்காக அக்குழு அமைக்கப்பட்டு நம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கூட அதில் ஒரு உறுப்பினராக இருந்தார்கள். அக்குழு ஆராய்ந்து கொண்டு வந்தது. நெருக்கடி நிலை ஏற்பட்டதும் மேற்கொண்டு இந்தக் குழு பணியாற்ற வேண்டிய அவசியமில்லை, ஆனால் உடனடியாக இந்தத் திருத்தத்தை நிறைவேற்ற வேண்டு

6th August 1963]

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

மென்று ஒரு சிபார்சை செய்தது. அந்த சிபார்சின்படிதான் பார்லிமெண்டில் இந்த மசோதா கொண்டு வரப்பட்டது, கொண்டு வரப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இதையொட்டி வேறு சில திருத்தங்களும் இந்த மசோதாவில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் உணர்வார்கள். சாதாரணமாக எந்தப் பொறுப்புள்ள பதவியை வகிக்கிற அதிகாரியாக இருந்தாலும் ப்யூனி ஜட்ஜஸ்களாகயிருந்தாலும், மாநில உயர்நீதி மன்ற நீதிபதிகளாக யிருந்தாலும், காம்ப்ட்ரோலர் அண்ட் ஆடிட்டர் ஜெனரல் ஆப் இந்தியாவாகயிருந்தாலும், மத்திய ஆட்சி அமைச்சர்களாகயிருந்தாலும், மாநில ஆட்சி அமைச்சர்களாகயிருந்தாலும், பார்லிமென்ட் உறுப்பினர்களாக இருந்தாலும், மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக இருந்தாலும், அவர்கள் பிரமாணம் எடுத்துக் கொள்வது என்பது தொன்றுதொட்டு நடைபெறுகிற விஷயம். அப்பிரமாணத்தில் 'sovereignty and integrity of India' என்பதைப் பற்றி இதுவரை குறிப்பிடவில்லை. இதற்கு முன் எடுத்துக் கொண்ட விஸ்வாசப் பிரமாணத்தில் அது இல்லை, அதை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று ஒரு திருத்தம் வந்திருக்கிறது. சட்டமன்றம், பாராளுமன்றம் இவற்றிற்கு நிற்கிறவர்களும் இந்த உறுதியை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். நான் தாழ்மையோடு கூறிக்கொள்வேன், ஒரு விசித்திரமான கருத்து இருக்கிறதென்று. ஜனநாயகத்திற்கு ஒரு விபரீதமான விளக்கம் தரப்படுகிறது. நாட்டை துண்டாட நாங்கள் மக்களை கேட்கிறோம், அதற்காக வோட்டு கேட்கிறோம், பிரசாரம் செய்கிறோம் என்றால் இன்னொருவர் வருவார், முன்பு ஆங்கிலேயன் இருந்தான் மறுபடியும் ஆங்கிலேயனை அழைக்கவேண்டுமென்று பிரசாரம் செய்கிறோம், வோட்டு கேட்கிறோம் என்று கூறுவார். இன்னொருவர் பிரஞ்சுக் காரன் வரவேண்டும், கோவாவிலிருந்து போய்விட்ட போர்ச்சுகீசியர் வரவேண்டும், அதற்காக மக்களிடம் வோட்டு கேட்கிறோம். பிரசாரம் செய்கிறோம், அது தான் ஜனநாயகம் என்று கூறுவார். அதுவல்ல ஜனநாயகம். எந்த நாடும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாது. அமெரிக்காவில் அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் இருக்கிறது. இன்று நாம் பேசும் விஷயத்தை 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அங்கு தீர்த்துக் கட்டிவிட்டார்கள். கடைசிப் போர் 1863 ஜூனில் நடந்தது. அது வெற்றிகரமாக முடிந்தது. அப்போது ஆப்கான் லிங்கன் ஒரு உலகப் பிரகடனம் செய்து அதை தீர்த்துக் கட்டி விட்டார். புதிதாக ஏதாவது நாடு சேரலாமே தவிர இருக்கிற மாகாணம் வேறுபட்டு போகக்கூடாது என்று முடிவு செய்து விட்டார்கள். எத்தனையோ அபிப்பிராய பேதங்கள் இருக்கலாம் ஒரு மாநிலத்திற்கும், மத்திய ஆட்சிக்கும். நீக்ரோ விஷயத்தில் ஒரு மாநிலத்திற்கும் மத்திய ஆட்சிக்கும் அபிப்பிராய பேதம் இருக்கிறது. மற்ற எதைப்பற்றி வேண்மானாலும் பேசலாம். ஆனால் மத்திய ஆட்சியை விட்டுப் போகிறோம் என்று சொல்ல முடியாது. மத்திய ஆட்சிக்கு எங்கும் அதிகாரம் இருக்கிறது என்று அமைதியை நிலைநாட்ட சைனியத்தை அனுப்பி வைத்தார்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[6th August 1963]

கள் என்ற நிலைமையை எல்லாம் பார்க்கிறோம். அந்த மாதிரி நிலைமையை அமைக்கிற வகையிலே தான் நம்முடைய அரசியல் சட்டத்திற்கு இந்தத் திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்றன. தேர்தலுக்கு நிற்கின்றவர்களும் இம்மாதிரி ஒரு உறுதி மொழி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற திருத்தமும் இதிலே அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அபேட்சா பத்திரம் தாக்கல் செய்பவர்களும் இம்மாதிரி உறுதிமொழி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற திருத்தமும் இதிலே காணப்படுகிறது. இவைகள் தான் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் முக்கியமான திருத்தங்கள். இதை கனம் அங்கத்தினர்கள் ஏக மனதாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன். (ஆரவாரம்). சில நண்பர்கள் கைதட்டவேண்டும் என்பதற்காக நான் இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கவில்லை. அவர்கள் வேண்டுமானால் சந்தோஷப்பட்டுக்கொள்ளட்டும். நான் என்னுடைய சுயமான கொள்கையை அனுசரித்து இதை ஆதரிக்கிறேன். என்னுடைய வாழ்க்கையிலே பெரும் பாகத்தை இதற்காக செலவிட்டிருக்கிறேன். சில நண்பர்கள் கை தட்டவேண்டும் என்பதற்காகவோ, அல்லது சில நண்பர்கள் ஏசுவார்கள் என்று பயந்தோ இதில் நான் ஒரு முடிவு எடுக்கத் தயாராக இல்லை.

தேசத்தின் ஒற்றுமை மிக முக்கியமானது. தேசத்தின் ஒற்றுமை ஏற்பட்ட வரலாறு சாதாரண வரலாறு அல்ல. பல்லாயிரக்கணக்கானவர்கள் சிறை சென்று, அடிப்பட்டு உதைபட்டு, துப்பாக்கிப் பிரயோகத்திற்கு இலக்காகி, போராடி அந்தப் போராட்டத்தில் உருவானது இந்திய நாடு என்பது. இது ஒன்று பட்ட நாடு. கன்யாகுமரியிலிருந்து, காஷ்மீர் வரையில் ஒரே நாடு. நாம் இந்தியர்கள் என்பது தான் முக்கியமானது. இந்திய தேசம் ஒன்று என்பது தான் முக்கியமானது. மற்றபடி, தமிழர்களாக இருக்கலாம், மலையாளிகளாக இருக்கலாம், தெலுங்கர்களாக இருக்கலாம், கன்னடியர்களாக இருக்கலாம், இன்னும் இந்தி பேசுபவர்களாக இருக்கலாம், வங்காள மொழி பேசுபவர்களாக இருக்கலாம். நாம் எந்த மொழி பேசினாலும், எந்த நிறமாக இருந்தாலும், எந்தப் பகுதியில் வசித்தாலும் நாம் இந்தியர்கள் என்ற உணர்வு தான் முதலில் இருக்கவேண்டும். அரசியல் சட்டத்தை நிறைவேற்றி சட்ட மன்றத்தை அமைத்து மந்திரிகளை எதிரில் உட்கார வைத்துக்கொண்டு திட்டக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தை நாம் பெற்றிருக்கிறோம். நியாயமான முறையில் தான், பெர்சனலாக திட்டிவது என்பது அல்ல. பெர்சனலாக திட்டினாலும் அதுபற்றி நடவடிக்கை எடுக்கமுடியாது. கோர்ட்டு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டாலும் தப்பித்துக் கொண்டுவந்து விடலாம் இந்த உரிமைகளெல்லாம் இந்த நாட்டில் இருக்கிறது என்று சொன்னால் இந்த நாட்டினுடைய ஒற்றுமையினால்தான்,

6th August 1963] [திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

ஒன்றுபட்ட போராட்டத்தினால்தான் இந்திய நாடு ஒன்று என்பது உருவானது. 100 வருஷ காலமாக வெள்ளைக்காரர்களை எதிர்த்து போராட்டம் நடத்தினோம். அது கட்சிப் போராட்டம் அல்ல. அந்தப் போராட்டத்தின் பலனை ஒரு சிலர் அனுபவிக்கிறார்கள் என்ற பொருமை மட்டும் கூடாது. அந்த ஒன்றுபட்ட போராட்டத்தின் விளைவினால்தான் இந்த நாடு ஒன்று என்ற ஒற்றுமை ஏற்பட்டது. அந்த ஒற்றுமையின் முக்கிய காரணத்தினால்தான் வெள்ளைக்காரர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறி நாட்டை நம் கையில் ஒப்படைத்துவிட்டுச் சென்றார்கள். இந்த ஒற்றுமைக்கு ஏன் ஆபத்தைத் தேட வேண்டும்? இந்த ஒற்றுமையை ஏன் எதிர்த்துப் பேசவேண்டும்? நாடு பிரிய வேண்டும் என்று நாம் ஏன் சொல்லவேண்டும்? இது தர்க்கத்திற்குரிய ஒரு விஷயம். கணிசமான அளவு ஜனங்கள் சேர்ந்துகொண்டு இம்மாதிரி கிளர்ச்சி செய்கிறார்கள், அது ஏன் என்பதை நாம் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும். சட்டம் அவசியமா என்றால், சட்டம் கட்டாயம் அவசியம் தான். ஜனநாயகம் இருக்கிறது, பேசுவதற்கு உரிமை இருக்கிறது. அரசியல் சட்டத்தில் மூன்றாவது பாகத்தில் உரிமைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த உரிமைகளை நாம் அனுபவிப்பதற்கு கட்டாயமாக உரிமை உண்டு. அதற்காக எதை வேண்டுமானாலும் பேசலாம் என்பது சரியல்ல. இந்த உரிமையை கட்டுப்படுத்துவதற்கு, நாடு பிரியவேண்டும், நாட்டிலிருந்து ஏதாவது ஒரு ராஜ்யத்தை, ஒரு பாகத்தை பிரிக்க வேண்டும் என்ற பிரசாரத்தைத் தடுப்பதற்காக நாட்டினுடைய சர்வாதிபத்தியத்திற்கும், ஒருமைப்பாட்டிற்கும் நாம் விசுவாசமாக இருக்கிறோம் என்பதற்காகவும், அதற்கு ஞாந்தகம் விளையக் கூடாது என்பதற்காக அதற்கு எதிராக பிரசாரம் செய்வதை தடை செய்வதற்காக உள்ள அதிகாரத்தை இந்தத் தீர்மானம் பார்லிமெண்டிற்கும், சட்டசபைகளுக்கும் கொடுக்கிறது. இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிய உடனே நாளைக்கே திராவிட நாடு பிரிய வேண்டும், தமிழ் நாடு பிரியவேண்டும் என்று சொல்லுவதையோ அல்லது வேறு ஏதாவது நாடு பிரியவேண்டும் என்று பேசுவதையோ குறித்து உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துவிட முடியாது. இந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டால் அதன் மூலம் சட்டசபைக்கு ஒரு அதிகாரம் கிடைக்கிறது. இம்மாதிரி பிரசாரம் செய்தால் என்ன நடவடிக்கை எடுப்பது, அம்மாதிரி பிரசாரம் செய்யக்கூடிய ஒரு ஸ்தாபனமே இருக்கக்கூடாது என்பதுபோன்ற விஷயங்களை முடிவு செய்யக்கூடிய ஒரு அதிகாரம் சட்ட மன்றங்களுக்கும், பார்லிமெண்டிற்கும் கிடைக்கிறது. அது தான் இந்தத் தீர்மானத்தினுடைய முதல் பாகம்.

இந்தத் தீர்மானத்தினுடைய இரண்டாவது பாகம் என்ன வென்றால், மக்கள் பிரதிநிதிகள் என்று சொல்லிக்கொண்டு பார்லிமெண்டிலும், சட்ட சபைகளிலும் அங்கம் வகிப்பவர்கள் இந்த நாட்டினுடைய ஒற்றுமைக்கும், சர்வாதிபத்தியத்திற்கும் பூர்ண விசுவாசமாக இருப்பதாக ஒரு உறுதி மொழி ஏற்கனவே

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

[6th August 1963]

இருக்கிற உறுதி மொழியுடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் ஒரு புதிய அம்சமும் இருக்கிறது. தேர்தலுக்கு நிற்பவர்கள்கூட இம்மாதிரி ஒரு உறுதி மொழி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். டெபாஸிட் இழந்து தோற்றுப்போகிறவர்கள் கூட அபேட்சா பத்திரம் தாக்கல் செய்யும்பொழுது எல்லா அபேட்சகர்களும் தேர்தல் கமிஷனால் நியமிக்கப்படக்கூடிய ஒரு அதிகாரியின் முன்னால் இந்த நாட்டினுடைய ஒற்றுமைக்கும் சர்வாதிபத்தியத் திற்கும் பூரண விசுவாசம் உள்ளவர்களாக இருக்கிறோம் என்று உறுதி மொழி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி உறுதி மொழி எடுத்துக் கொண்டவர்கள்தான் தேர்தலுக்கு நிற்க வேண்டும். இதில் எந்தவிதமான தவறும் இருப்பதாக நான் கருதவில்லை.

இம்மாதிரி ஒரு தீர்மானம் இயற்றவேண்டிய ஒரு சட்டம், இயற்ற வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலை ஏன் ஏற்பட்டது என்பதைப் பற்றி சிந்திக்கவேண்டும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான வேண்டுகோள். இந்த இரண்டு திருத்தங்களும் ரொம்ப நியாயமானது. அதனால்தான் நான் இதை ஆதரிக்கிறேன். இந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு என்ன நிலைமை ஏற்படும்? மீண்டும் பிரிவினையைப்பற்றி யாசாவது பேசினால் அதற்கு என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளுவது? அடுத்த பொதுத் தேர்தலில் என்ன நடக்கும்? தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கு விசுவாசமர்க இருப்பதாக உறுதி மொழி எடுத்துக்கொண்டாலும், இந்த சட்ட மன்றத்தில் வந்து பிரிவினையைப்பற்றி பேசி சங்கடமான நிலைமையை உண்டாக்கலாம். குறிப்பாக நம்முடைய ராஜ்யத்தில் மட்டுமின்றி மற்ற ராஜ்யங்களிலும் இதுபோன்ற சிக்கல்கள் ஏற்படலாம். ஒரு ராஜ்யத்தின் பிரச்சனை மட்டுமல்ல இது. பிரிவினைக் கொள்கையை வைத்திருக்கும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர்கள் ஏன் இந்த உறுதி மொழியில் கையெழுத்துப் போடுகிறார்கள் என்று அவர்களுக்கு எதிராக பிரசாரம் செய்யப் படுவதற்கு ஒரு வசதி செய்யப்படுகிறது இதனால் என்று சொல்லக்கூடிய சங்கடமான நிலைமையும் ஏற்படலாம். இதை நிறைவேற்றுகிற வரையில் ஒரு பெரிய அடக்கு முறை என்று சொல்ல முடியாது. இதன் விளைவாக அடக்கு முறை சட்டம் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுமானால், அதற்கு யார் பொறுப்பாளி என்பது பின்னால் முடிவு செய்ய வேண்டிய விஷயம். பின்னர் இயற்றவேண்டிய சட்டம் அவசியமா, இல்லையா என்பது தான் முக்கியம். அம்மாதிரி சூழ்நிலை ஏற்படக்கூடாது என்பது தான் என்னுடைய மனப்பூர்வமான விருப்பம்.

பிரிவினை தன்னுடைய லட்சியம் என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு கட்சி நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இருக்கிறது. அது ஒரு முக்கியமான கட்சி. அதை அலட்சியப்படுத்துவதற்கில்லை. அதனால் தான் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் இதற்கு ஒரு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. அக்கட்சியைச் சேர்ந்த 51 பேர்கள் சட்ட மன்றத்தில் நமது பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். பாராளுமன்றத்தில் 7 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அளிக்கப்

6th August 1963] [திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

பட்ட வாக்குகள் எல்லாம் பிரிவினைக்கு அளிக்கப்பட்ட வாக்குகள் என்று அவர்களும் நினைக்கவேண்டாம். நாமும் அம்மாதிரி சொல்லவேண்டியதில்லை. பிரிவினையை ஆதரிப்பவர்கள் என்று தெரிந்தும் அவர்களுக்கு இவ்வளவு வாக்குகள் விழுந்திருக்கின்றன என்பது ஒரு முக்கியமான விஷயம். அதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். பிரிவினையை எதிர்க்கக்கூடிய தேசத்தில், ஒற்றுமையை பாதுகாக்கவேண்டும் என்று நினைக்கக் கூடியவர்கள் அனைவரும் அதுபற்றி சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான் கம்யூனிஸ்டு, மார்க்ஸிஸ கொள்கையில் நம்பிக்கை உடையவன். ஏன் பிரிவினையை எதிர்க்க வேண்டும் என்று சிலர் கேட்கலாம். நான் ரஷ்யாவையோ அல்லது சைனாவையோ அல்லது வாஷிங்டனையோ குருட்டுத்தனமாக பின்பற்றவேண்டும் என்று சொல்லக்கூடியவன் அல்ல. முதலில் நாம் எல்லோரும் இந்தியர்கள் என்ற உணர்வு நமக்கு இருக்கவேண்டும். அதற்குப்பிறகுதான், ரஷ்யா சொன்னாலும் சரி, சைனா சொன்னாலும் சரி, பாகிஸ்தான் சொன்னாலும் சரி, எதிரி சொன்னாலும் சரி, நண்பர்கள் சொன்னாலும் சரி, சொல்லக் கூடிய விஷயத்தில் என்ன நியாயம் இருக்கிறது என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். அதிலே நியாயம் இல்லையென்றால் யாரையும் பின்பற்றக் கூடாது. ரஷ்யாவிலே பால்ஷிவிக் கட்சி அதிகாரத்திற்கு வந்தபோது சுய நிர்ணய உரிமை கொடுக்கப்பட்டது, அந்த மாதிரி சுய நிர்ணய உரிமையைத்தான் கேட்கிறோம் என்று நம்முடைய நண்பர்கள் சொல்லுகிறார்கள். மேலும் இது ஒரு சுதந்திரப் போராட்டமென்றும், ஏகாதிபত্যத்தை எதிர்த்து இது ஒரு சுதந்திரப் போராட்டமென்றும் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இதிலே உண்மை இருந்தால் கட்டாயம் இதைப்பற்றி ஆலோசிக்க வேண்டியதுதான். லெனின் காலத்து இருந்த ரஷ்யாவும், 1963-ல் இருக்கக்கூடிய இந்தியாவும் ஒன்று? சுய நிர்ணய உரிமை வேண்டுமென்றால், யாரை எதிர்த்து, என்று நான் கேட்கிறேன். தேசிய சர்க்காரை எதிர்த்தா? அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து கேட்பது நியாயம். அதை நாம் கேட்டோம், சுதந்திரம் அடைந்தோம், இப்பொழுது அதை அனுபவித்து வருகிறோம். 1917-ல் லெனின் காலத்திய ரஷ்யாவில் சுயநிர்ணய உரிமை கேட்கப் பட்டது உண்மை. லாட்வியா, எஸ்டோனியா, லிதுவேனியா போன்ற நாடுகள் ரஷ்யாவின் ஆதிக்கத்திலிருந்து பிரிந்துபோக வேண்டுமென்று சுயநிர்ணய உரிமை கேட்டது உண்மை. அதே சமயத்தில் நாம் லெனின் சொன்னதை மனத்திலே வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். அவர் என்ன சொன்னார்? “ஒற்றுமையை பாதுகாப்பதற்காக சுயநிர்ணய உரிமை கொடுக்கிறோம், பிரிவினையை ஏற்படுத்துவதற்காக அல்ல, அவர்களிடையே நம்பிக்கையை உண்டாக்கி நம் பக்கம் அவர்களை இழுப்பதற்காகவே சுயநிர்ணய உரிமை கொடுக்கிறோம், அதே சமயத்தில் நாம் ஒற்றுமைக்காக பாடுபடவேண்டும்” என்று லெனின் சொன்னார். லெனினே பூர்ணமாகச் சொல்லவேண்டுமே தவிர, சுந்தரப்பத்திலிருந்து பிரித்துச் சொல்லக்கூடாது. அந்த நாடுகள் இஷ்டப்

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [6th August 1963]

பூர்வமாக திரும்பவும் சோவியத் யூனியனிடம் சேர்ந்து, ஒற்றுமை வளர்ந்து இருக்கிறது. அதை ஒரு உதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டால் நாம் பிரிவினையை கைவிட்டுவிடவேண்டும் என்பது தான் புலனாகும். சுயநிர்ணய உரிமை கேட்கக் கூடாது என்பது தான் தோன்றும். ஆகவே ரஷ்யாவைக் காண்பித்து, இது ஒரு சுயநிர்ணய உரிமைப் பிரச்சனை என்று சொல்வது சரியல்ல என்பதை நான் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இது ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து விடுதலை என்று சொல்லப்பட்டது. எந்த ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து என்று நான் கேட்கிறேன். ஒரு ஏகாதிபத்தியத்தின் லட்சியங்கள் என்ன? அந்தக் காலத்தில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் இருந்தது உண்மை. அதை எதிர்த்து சுதந்திரத்திற்காக நாம் போராடினோம். அப்பொழுது பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்டில் இந்தியர்கள் எவ்வளவு பேர்கள் இருந்தார்கள்? வடக்கே இருப்பது ஏகாதிபத்தியம் என்றால், இன்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த ஏழு அங்கத்தினர்கள் எப்படி பார்லிமெண்டில் உட்கார முடியும்? இப்பொழுது நமது மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் 41 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த எண்ணிக்கை 39 ஆக குறைக்கப் படுமென்று நான் நினைக்கிறேன். ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திலிருந்தும் பார்லிமெண்டிற்கு அங்கத்தினர்கள் சென்று உட்காருகிறார்கள். நாட்டில் ஏற்படும் பிரச்சனைகளை பார்லிமெண்டு தான் முடிவு செய்கிறது. ஆனால் கட்சியின் கொள்கை வேறு இருக்கலாம். பார்லிமெண்டின் முடிவு நமக்கு திருப்தி அளிக்காமல் இருக்கலாம். ஆகவே இது ஒரு ஏகாதிபத்தியம், இதை எதிர்த்துப் போராடுகிறோம், இது சுதந்திரப் போராட்டம் என்று சொல்லுவது நாட்டின் சுதந்திரத்திற்கு ஆபத்து விளைவிப்பதாக இருக்கும். சுதந்திரத்திற்காக நடத்தப்படும் போராட்டமல்ல இது. தமிழ் நாட்டு மக்களோ அல்லது திராவிடர்களோ, இந்தமாதிரி ஒரு சுதந்திரத்தை விரும்புகிறார்கள் என்று நினைப்பதற்கு இடமில்லை. நான் இங்கே ஒரு சிறிய கட்சியின் பிரதிநிதியாக இருக்கலாம். ஆனால் என்னுடைய கட்சி அவர்களுடைய கட்சியைவிட மிகப் பெரியது. இந்த திராவிட நாட்டைச் சேர்ந்த நான்கு மாநிலங்களில் எதிலாவது அதிகாரத்திற்கு வரக்கூடிய வாய்ப்பு ஒரு கட்சிக்கு இருக்கிறதென்றால், அது கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குத்தான் இருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சனையில், ஒரு சிறிய கட்சி சொல்லுகிறதா அல்லது பெரிய கட்சி சொல்லுகிறதா என்பது அல்ல. ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து நடத்தக்கூடிய போராட்டமாக இருந்தால், சுதந்திரத்திற்காக நடத்தப்படும் போராட்டமாக இருந்தால் நிச்சயமாக கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆதரவு அளிக்கும். ஆனால் சுதந்திரத்திற்கு ஆபத்து விளைவிக்கக்கூடிய போராட்டமாக இருந்தால் அது தவறு என்று சுட்டிக்காட்டி, அதற்கான தியாகத்தைச் செய்யவும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தயாராக இருக்கும். இதுதான் பிரிவினையைப் பொறுத்த வரையில் எங்கள் கட்சியின் கருத்து என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

6th August 1963] [திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

அடுத்தபடியாக, இந்த பிரிவினையைக் கோரி என்ன ஆதாரங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். நான் அவர்களுடைய பத்திரிகைகளில் வரும் விளக்கங்களைக் கூர்ந்துதான் படிக்கிறேன். என்னுடைய கட்சிப் பத்திரிகைகளைப் படிப்பதுபோல்தான் படிக்கிறேன். [வட நாடு, தென் நாடு, என்று இரண்டாகப் பிரிக்கிறோம். வட நாட்டில் எந்த மொழி பேசக்கூடியவர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். அங்கு மற்றவர்களும், வங்காளிகள் இருக்கிறார்கள், குஜராத்திகள் இருக்கிறார்கள், ஒரியர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் வளர்ச்சி எங்கே இருக்கிறது? இந்தி பேசக்கூடிய பகுதியில் வளர்ச்சி இருக்கிறதா, அல்லது இந்தி பேசாத கல்கத்தா, பம்பாய் போன்ற பகுதிகளிலே வளர்ச்சி இருக்கிறதா, என்று பார்க்கவேண்டும். வட நாடு வாழ்கிறதென்றால் இந்தி பேசக்கூடிய மக்கள் பகுதி வாழ்கிறதா என்று பார்க்கவேண்டும். தமிழ் மக்கள் மிகவும் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் குறித்து நான் மிகவும் பெருமைப்படுகிறேன். தமிழர்களில் படிப்பாளிகள், அறிஞர்கள், விஞ்ஞானிகள் இருக்கிறார்கள். கடந்த 15 ஆண்டு காலத்தில் வங்காளிகளுக்கும், பஞ்சாபிகளுக்கும் சமமாக தமிழர்கள் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறார்கள். இந்த மூன்று மாநிலங்களிலும்தான் படிப்பாளிகள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். இந்தி பேசக்கூடிய பகுதியிலே அதிகமாக வளர்ச்சி அடைந்தவர்கள் வரவில்லை. ஆனால் தமிழர்கள் நிர்வாகத்திலே திறமையுடையவர்களாகவும் தொழில் துட்பம் உள்ளவர்களாகவும் இருப்பதினால் இந்தி பேசக்கூடியவர்களுக்கு தமிழர்களுக்கு எதிராக ஒரு உணர்ச்சி ஏற்படலாம். இந்தி பேசக்கூடியவர்கள் வளர்ச்சி அடைந்துவிட்டார்கள் என்று நாம் நினைக்கவேண்டியது இல்லை. 37 கோடி மக்கள் இருந்தும், பின் தங்கி இருக்கிறோம் என்று அவர்களுக்கு ஆத்திரம் ஏற்படலாம். அதற்காக அவர்கள் தமிழர்கள் பேரில் விரோதமாக இருக்கிறார்கள் என்பதல்ல. அவர்களும், வங்காளிகளும், குஜராத்தியர்களும், தமிழர்களும் எல்லோரும் சேர்ந்துதான் இந்தியர்கள் என்ற உணர்வு அவர்களுக்கும் ஏற்படவேண்டும், நமக்கும் ஏற்படவேண்டும். அவர்களிடமிருந்து சுதந்திரம் பெறுகிறோம், வெளியேறுகிறோம் என்று சொன்னால் அது சுதந்திரம் அல்ல. இதனுடைய விளைவு என்ன ஆகும்? இந்த மாதிரி ஒரு லட்சியத்தை வைத்துக்கொண்டு அதை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரமுடியுமா? வோட்டு முறையிலும் முடியாது, வேட்டு முறையிலும் முடியாது.] ஒரு அரசியல் சட்டத்தை திருத்துவதற்கு எவ்வளவு சடங்குகளைக் கையாள வேண்டும் என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். ஆகவே பார்லிமென்ட்டில் மெஜாரிட்டி பெற்று பிரிவினைக் கோரிக்கையை சட்டபூர்வமாக அடைய முடியும் என்பது சாத்தியமா? அல்லது வேட்டு முறையில்தான். அதை அடைய முடியுமா? நம்மிடமிருந்து பாகிஸ்தான் பிரிந்தது. அங்கே முன்னேற்றம் ஏதாவது ஏற்பட்டிருக்கிறதா? காங்கோவில் ஒரு தனி மாகாணம் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று ஷாம்பே முயற்சித்தார். முதலிலே அதற்கு கொஞ்சம்

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [6th August 1963]

ஆதரவு இருந்தது. ஆனால் கடைசியில் அந்தக் கொள்கை ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. ஆகவே பிரிவினையை நாம் பலாத் காரத்தின் மூலம் அடையலாம் என்று நினைத்தால், அது அப்படி நினைக்கும் பகுதியாகும், அந்தக் கட்சிக்கும் நாட்டின் சுதந்திரத் திற்கும் ஆபத்தாகத்தான் முடியும். வெளியிலே இருக்கக்கூடிய தீய சக்திகள் இதைப் பயன்படுத்திக்கொள்வார்கள். அதனால் நம்முடைய சுதந்திரத்திற்கு ஆபத்து ஏற்படும். இது விளை யாட்டாகப் பேசக்கூடிய விஷயம். இல்லை. சிந்தித்துப் பேச வேண்டிய விஷயம். வோட்டு முறையிலும் சரி, வேட்டு முறையிலும் சரி, அடைய முடியாத ஒரு லட்சியம். இது நம்முடைய நாட்டுக்கு நன்மை பயக்கக் கூடியதல்ல. அவர்களுடைய கொள்கைக்கும் நல்லதல்ல. நல்ல லட்சியத்தை வைத்துக்கொண்டுதான் பாடுபடவேண்டும். பிரிவினை என்ற லட்சியம் சரியானதாக இருக்காது என்பதுதான் என்னுடைய தாழ்மையான கருத்து. அவர்களுடைய கட்சிக்கு புத்தி சொல்லக்கூடிய ஆற்றல் எனக்கு இருக்கிறதென்று நான் நினைக்கவில்லை. ஆனால் அவர்களிடத்தில் நல்லெண்ணம் உடையவன் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ள நான் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன். அவர்களுடைய கட்சியில் எவ்வளவோ இளைஞர்கள் இருக்கிறார்கள், திறமைசாலிகள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் குறுக்கே நிற்பது அவர்களுடைய லட்சியமும் கொள்கையும்தான். இந்த சபையிலே கூட 51 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படி இருந்தும் எவ்வளவு முக்கியமாக இருக்க வேண்டுமோ, அந்த அளவுக்கு இல்லாமல் இருப்பதன் காரணம் அவர்களுடைய அடிப்படைக் கொள்கையின் குறைபாடு என்பதை நான் பணிவோடு தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதன் பலன் எப்படி இருந்தாலும் சரி. நான் சொல்லுவதால் அவர்கள் கொள்கையை விட்டு விடுவார்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. ஆனால், ஜனங்களிடம் தெம்பு பெற்று இருக்கிறார்கள். அது அச்சத்தைக் கொடுக்கிறது. (தி.மு.க. அங்கத்தினர்கள் ஆரவாரம்) “உங்களைக்” கண்டு அல்ல. ஆனால் ஒன்று, இன்றைக்கு யாரைக் கண்டும் பயம் இல்லை. “இவர்கள்” எட்டு மாதம் என்னை ஜெயிலில் போட்டார்கள். “இவர்களைக்” கண்டும் பயம் இல்லை. இவர்களுக்கு இருக்கும் தைரியம்கூட “உங்களுக்கு” இருக்காது என்னை ஜெயிலில் போட. அது ஒருபுறம் இருக்கட்டும்.

சட்டம் இயற்றினால் மட்டும் போதுமா என்று சிந்திக்க வேண்டும். மத்திய சர்க்கார் அமைச்சர்களும், மாநில சர்க்கார் அமைச்சர்களும், மற்றும் காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்களும் சிந்திக்க வேண்டும். சட்டத்தைத் தீட்டி விடுகிறோம் என்பதால் மட்டும் ஒருமைப்பாடு வந்துவிடுமா? குழப்பங்கள் தலைமறைவாக வரலாம். (குறுக்கீடு) “நீங்கள்” தலைமறைவாகச் செய்வீர்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை. கொள்கை மறைமுகமாக வரலாம். ஆன் மறைமுகமாக வருவார் என்று சொல்லவில்லை. கொள்கை வேறு ரூபத்தில் மறைமுகமாக வரலாம்.

6th August 1963] [திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

MR. SPEAKER : Hon. Members should not talk directly to the Hon. Member, who is speaking ; the Hon. Member is also not expected to answer them directly.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம் : அவர்கள் கேட்பதும் உங்கள் மூலம்தான், நான் பதில் சொல்லுவதும் உங்கள் மூலம்தான்.

MR. SPEAKER : I don't approve of that.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம் : இந்தி பற்றிய முடிவுக்கு வந்தது என்பது கூட, கடந்த பல ஆண்டுகளாக விவாதிக்கப்பட்டு, ஒருமைப்பாடு மகாநாடுகள் போட்டு எடுக்கப்பட்ட தீர்மானம். அந்தக் கட்சிப் பிரதிநிதிகளையும் அதற்கு அழைக்காதது சரியல்ல. அவர்கள் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்ல வாய்ப்பு அளித்திருக்க வேண்டும். நியாயமான கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளலாம், தவறுகளைத் தள்ளிவிடலாம். அப்படிச் செய்திருக்க வேண்டியது, ஆளும் கட்சியின், ஒருமைப்பாட்டை விரும்பும் கட்சியின் பொறுப்பு ஆகும். ஒற்றுமையை விரும்பாதவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்வதைச் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கட்டும். இன்றைக்கு இந்த சட்டத்தால் மட்டும் பிரச்சினை தீர்ந்துவிடாது. சட்டம் ஒரு சாவி. பூட்டுப்போன் பிறகு சாவியை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு என்ன பிரயோசனம். அது போலத்தான் சட்டத்தினால் மட்டும் இந்தப் பிரச்சினை தீர்க்கக் கூடியது அல்ல. இந்தப் பிரச்சினை அரசியலில், பொருளாதாரத்தில் கலந்திருக்கிறது. முன்பு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சுதந்திரத்தை எதிர்த்தார்கள். இப்பொழுதும் எதிர்த்திருக்கிறார்கள். இங்கு மட்டும் தான் குழப்பமா, தகராறு? மற்ற ராஜ்யங்களில் இல்லையா? அஸ்ஸாமில், மற்ற ராஜ்யங்களில், ஜாதியின் பேரால், மதத்தின் பேரால், மொழியின் பேரால் சச்சரவுகள் இல்லையா? ஒரே வியாதிதான், பலவிதங்களில் வருகிறது. தேசிய ஒற்றுமையை நாம் எல்லோரும் உணர்வு பூர்வமாக நாம் எல்லோரும் இந்தியர்கள் என்ற எண்ணத்தில் உணரவேண்டும். அப்படி இருக்க, இன்றைக்கு சுதந்திரத்திற்கு பிறகு ஒற்றுமை, ஒருமைப்பாடு வேண்டும் என்ற நிலைமை வருவானேன்? அப்படி வந்த பிறகு, எல்லாக் கட்சிகளும் ஒன்று சேர்ந்து, மாநாடு போட்டு சில கமிட்டிகள் போட்டு, அவற்றின் சிபாரிசின் பேரில் அந்த அடிப்படையில் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் அவசரப்பட வேண்டியதில்லை. ஏதோ ஒரு கட்சியைப் பொறுத்த வரை அதன் பேரில் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று அவசரப்பட்டு எதையும் செய்யவேண்டாம் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கட்சி என்றால் தேர்தல், அரசியல் என்றுதான் வரும். ஆனாலும், ஒரு சில கட்சிகளை ஒடுக்க வேண்டும் என்று மட்டும் செய்யக்கூடாது. உயர்ந்த லட்சியம், ஒற்றுமையாக இருக்கவேண்டும் என்ற லட்சியம், சமாதானம் இவை உருவாக்கப்படவேண்டும். எதிர்ப்புகள் எந்த எந்த ரூபத்தில் வரும் என்று தெரியாது. இன்றைக்கு சைனா, ரஷ்யா,

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [6th August 1963]

பாகிஸ்தான் நம்முடைய மண்ணை ஆக்கிரமிக்கலாம். அதை நாம் விட்டுக் கொடுக்க முடியுமா? அதற்கு நாம் உடன்பட முடியாது. அது நம் சுய கவுரவத்திற்கு ஒவ்வாதது. ஆகவே, நமக்கு உள்நாட்டில் ஏற்படக்கூடிய கலகங்களை, எதிர்ப்புகளை அரசியல் ரீதியில் சமாளிக்க வேண்டும். அது மிக முக்கியமானது. அரசியலுக்குப் பிறகுதான் சட்டம். சட்டமும், அரசியலும் ஒன்றுக்கொன்று துணையாக இருக்கவேண்டும். சட்டத்தை மட்டும் நம்பினால், இன்னும் பத்து வருஷத்தில் பல்வேறு பிரச்சினைகள் வரும். சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபட்டவர்கள் அரசாங்கத்தில் இருக்கும்போது, காந்திஜியின் பெயரையும், நேருவின் பெயரையும் உபயோகிக்கிறவர்கள், இன்றைக்கு ஒற்றுமைக்காக சட்டத்தை உருவாக்கவேண்டிய காரணம் என்ன? எதைக் கண்டு பயப்படுகிறார்கள்? ஜனங்களுக்கு இருக்கும் அதிருப்தி தான் நேரிடையான காரணம். ஜனங்களுக்கு பிரிவினையில் உள்ள நன்மை தீமைகளை, லாப நஷ்டத்தை எடுத்துச் சொன்னால் ஜனங்கள் அதை ஒருநாளும் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். இன்றைக்கு பாகிஸ்தான் பிரிந்து போயிற்று. அங்கு என்ன, ஆறுகளில் பாலும் தேனுமா ஓடுகிறது? பிரிவினையில் ஆபத்து இருக்கிறது. திராவிட நாடோ, தமிழ் நாடோ, எதுவாக இருந்தாலும் தனித்து இருந்தால் அதற்கென்று தனியாக பட்ஜெட், செலவு, மற்ற கஷ்ட நஷ்டங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. கூட்டு முயற்சி இல்லாமல் எந்த நாடும் இன்றைக்கு முன்னேற முடியாது. இன்றைக்கு உலகத்தில் எங்கும் அது உணரப்படுகிறது. அப்படி இருக்கும் நிலையில், இன்றைக்கு நம்மிடையே பிரிவினை சக்திகள் இருக்கக் காரணம் என்ன என்று அமைச்சர்கள் இங்கும், டெல்லியிலும் சிந்திக்க வேண்டும். பத்து ஆண்டு காலமாக நாம் திட்டங்கள் போட்டு எவ்வளவோ முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறோம். பல தொழிற்சாலைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. பல அணைகளைக் கட்டி இருக்கிறோம். உற்பத்திப் பெருக்கம் கண்டிருக்கிறோம். இவற்றையெல்லாம் எழுத்தில் எழுதிப் படிக்கும்போது நன்றாகவே இருக்கிறது. ஆனால், சர்க்காரின் கொள்கைகளால் மக்கள் அதிருப்தி அடைந்திருக்கிறார்கள். வரி அதிகரிப்பு, விலைவாசி உயர்வு, தங்கக் கட்டுப்பாடு சட்டம் இவையெல்லாம் மக்களைப் பாதிக்கும் கொள்கைகள். இவையே பிரிவினை போன்ற இயக்கங்களுக்கு உரம், தீனி என்பதை நம் அரசாங்கம் மனதில் வைக்கவேண்டும். சுதந்திரத்திற்காகப் பாடுபட்டவர்கள் அதிகாரத்தில் வந்ததும் மக்களை மறந்தார்கள். ஆனால், பிரச்சினைகளை மறக்கமுடியாத நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனால் ஜனங்கள் பிரச்சனையை அப்படியே வைத்துவிட்டு, தேசத்தின் ஒற்றுமை பாதிக்கப்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்கு துப்பாக்கியையும் சட்டத்தையும் நம்புவது விவேகம் ஆகாது. முக்கியமாக ஜனங்கள் பிரச்சனையில் கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்பதை நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். இங்குள்ள அமைச்சர்கள் தங்கள் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி மேலிடத்தில் சொல்லி, அவர்களுடைய தவறான கொள்கைகளிலிருந்து மக்களை விடுவிக்க

6th August 1963] [திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

வேண்டும். ஆபத்து எங்கே இருக்கிறது என்றால் அரசாங்கம் வகுக்கக்கூடிய கொள்கைகளில்தான் இருக்கிறது. அரசாங்கம் வகுக்கக்கூடிய கொள்கைகளில்தான் பேராபத்து இருக்கிறது. விலைவாசி உயர்வுதான் பிரிவினையைவிட பேராபத்தை விளைவிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. அக்கிரமமான வரி போடுவதுதான் பிரிவினையைவிட பேராபத்தை விளைவிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஜனங்களுக்கு விரோதமான கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டு வருவதுதான் பிரிவினை போன்று அல்லது அதைவிடப் பேராபத்தை விளைவிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஆகையால் இந்தச் சட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு பிரிவினை ஆபத்தைச் சமாளிக்கலாம் என்று மனப்பால் குடிக்கவேண்டாம் என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஜனங்களிடத்தில் அதிருப்தி ஏற்பட்டு அவர்களுடைய அதிருப்தியைப் பயன்படுத்த சந்தர்ப்பம் கொடுக்கக் கூடாது. ஜனங்களிடத்தில் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தக்கூடிய கொள்கைகள் என்ன என்ன என்று பார்த்து அதற்குக் காரணமாக உள்ளவைகளை அகற்ற வேண்டும். இன்றைக்கு மக்களிடத்தில் மன நோய் இருக்கிறது. பல காரணங்களால் நாட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு வர்க்கத்தினருக்கும் ஏதாவது ஒரு காரணத்தையொட்டி அதிருப்தி இருக்கிறது. இன்றைக்குச் சிலர் நல்ல நிலைமையில் இருக்கலாம். ஆனால் பலர் வறுமையில் இருக்கிறார்கள் என்றால், வறுமையில் இருக்கக்கூடியவர்களுக்கு என்ன ஆறுதல் சொல்லுகிறார்களோ அதைக் கேட்கிறார்கள். பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசி—தங்கக் கட்டுப்பாடு பற்றிப் பேசி, வரியைப் பற்றிப் பேசி, லஞ்சத்தைப் பற்றிப் பேசி, விலைவாசி உயர்வைப் பற்றிப் பேசி, இதெல்லாம் தீர்வதற்கு திராவிட நாட்டுப் பிரிவினைதான் வழி என்று சொல்லுகிறார்கள். ஏன்? வெள்ளைக்காரன் இங்கே இருந்த காலத்தில் என்ன செய்தோம்? வெள்ளைக்காரன் இவ்வளவு சுரண்டுகிறான், அதைச் செய்கிறான், இதைச் செய்கிறான் என்று சொல்லி, நாம் சுதந்திரம் அடைந்தால் தான் இதற்கெல்லாம் பரிகாரம் என்று சொல்லவில்லையா? அதிருப்தியை வைத்துக்கொண்டுதான் பிரிவினை அல்லது வகுப்பு வாதத்தைப் பற்றிப் பேச முடியும். பத்து ஆண்டு காலத்தில் நம் நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய முன்னேற்றத்தின் பலன் என்ன ஆயிற்று? ஏன் மக்களிடத்தில் அதிருப்தி இருக்கிறது? அதை மேலும் மேலும் அதிகப்படுத்த என்ன செய்து வருகிறோம் என்று சிந்தித்துப் பார்த்து அதைத் திருத்த வேண்டியது முக்கியம் என்று பணிவோடு தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் இதில் கவனம் செலுத்தவேண்டும். பிறகு மக்கள் பார்த்துக்கொள்வார்கள் என்று நான் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த பிரதிநிதிகள் பார்லிமெண்டில் பேசிய பிரசங்கங்களைக் கூர்ந்து கவனித்துப் பாருங்கள். நண்பர் அண்ணாதுரை அவர்களுடைய பிரசங்

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [6th August 1963]

கத்தை நான் கூர்ந்து படித்துப் பார்த்தேன், அவர் இந்த
 மசோதா மீது பேசுகிற போது பிரிவினையை வலியுறுத்திப் பேச
 வில்லை. பிரிவினை கோருவதற்கான காரணங்கள் என்ன என்
 பதற்கு என்னைக் கூப்பிட்டு வைத்துப் பேசுங்கள் என்று சொல்லி
 அதில் முக்கிய கவனம் செலுத்தியிருக்கிறார். இதைப்பற்றி
 உட்கார்ந்து பேசலாம். 'நாங்களும் சொல்லுகிறோம், நீங்களும்
 சொல்லுங்கள்' என்று அவருக்கு சம அந்தஸ்து கொடுத்துப்பேசி
 னால், அவருடைய கோரிக்கையில் நியாயம் இருக்கிறது என்று
 ஒப்புக்கொண்டால், எதைத் தீர்க்க முடியுமோ அதைத் தீர்த்தால்
 'நான்கு புனராலோசனை பண்ணுவேன்' என்ற நிலை அவரது
 பிரச்சங்கத்தில் தொக்கி இருக்கிறது. நான் சொல்லுவது என்ன
 வென்றால், அவரைக் கூப்பிட்டு வைத்துப் பேசுங்கள்; பேசிய
 பிறகு ராஜ்யங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் கொடுக்கவேண்டுமென்ற
 பிரச்சனையில், இப்போது உள்ள கொள்கையில் மாறுதல் வேண்டு
 மென்று முடிவு செய்தோமென்றால், அவரும் இந்தப் பிரிவினைக்
 கொள்கை பற்றி யோசனை செய்து அதை வாபஸ் வாங்கலாம்.
 திராவிட நாட்டுப் பிரிவினைபற்றி வற்புறுத்தாமல் இருக்கலாம்.
 இப்படித்தான் அவருடைய அந்தப் பிரச்சங்கத்தைப் பார்க்கும்
 போது தெரிகிறது. வெளியில் பேசும்போது எப்படியோ இருக்க
 லாம். இதுவே அவர்களுடைய முக்கியமான பிரச்சனையாக
 இருக்கும்போது அதைச் சுலபமாக மாற்றுவது தனி நபருக்கோ
 அல்லது ஒரு கட்சிக்கு சாத்தியம் அல்ல. வாபஸ் வாங்கு
 வதைக்கூட முறையாகத் தானே வாங்கவேண்டும். இப்போது
 வாபஸ் வாங்கிவிட்டால் எதோ சட்டத்திற்கு பயந்து வாபஸ்
 வாங்கியதாக நீங்களே (ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களே)
 கேலி பண்ணுவீர்கள். (குறுக்கீடு) அப்படி வாபஸ் வாங்கினால்
 இப்படி ஒரு சங்கடம். பேசினால் சட்டத்தை வைத்து பய
 முறுத்துகிறீர்கள். இந்த நிர்ப்பந்தத்தில் அதிகத் தவறுகள்
 செய்ய வேண்டிய நிலைமை நேர்ந்தாலும் நேரும். இப்படி
 இரண்டு முறைகளில் சங்கடத்தை உண்டாக்கி வைத்திருப்பது,
 ஒரு வேளை அதில் அரசியல் நோக்கம் இருக்கிறதோ என்னவோ,
 அவருக்கு அப்படி சம அந்தஸ்து கொடுப்பானேன், கூப்பிட்டு
 பேரம் என்ற முறையில் பேசி, ராஜ்யங்களுக்கு இன்னிதின் அதிக
 காரம் இருக்கவேண்டும் என்று சமரசம் பேசினால் இன்னும்
 நிலை வரலாம் என்று பேசவேண்டாம் என்று முடிவு செய்து
 விட்டார்களோ என்னவோ. ஆனால் குறுக்கு வழியில் பேச
 வேண்டாம் என்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். நம் சுதந்திர
 இயக்கத்தைப்பற்றிப் பேசியபோது எல்லோருக்கும் மனது
 குளிர்ந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். சுதந்திரப் போராட்
 டத்தில் வைத்த லட்சியத்தை நடைமுறையில் கொண்டு வந்திருக்
 கிறோமா? நமது அரசியலமைப்பை எடுத்துக் கொள்வோம்.
 அரசியல் அமைப்பைப் பொறுத்த வரையில் எல்லா காபினெட்
 கமிஷன் முன்பும் தலைவர்கள் கொடுத்தது என்ன யோசனை?
 சமஷ்டி அமைப்பாக அரசியல் அமைப்பு இருக்கவேண்டும் என்று
 சொல்லப்பட்டது. பாகிஸ்தான் பிரிவினை கோரக்கூடாது

6th August 1963] [திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

என்றும், ராஜ்யங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டுமென்றும் சொல்லப்பட்டது. மூன்று முக்கியமான பிரச்சனைகள், அதாவது வெளிநாட்டு விவகாரம், ஏற்றுமதி இறக்குமதி, போக்குவரத்து ஆகிய இப்பேர்ப்பட்ட பிரச்சனைகளில் மட்டும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் என்றும், ராஜ்யங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வழங்கி, மொழிவழி ராஜ்யங்களை அமைத்து, ஒவ்வொரு மொழி அடிப்படையில் அமையக் கூடிய ஒவ்வொரு ராஜ்யமும் சுதந்திரமாகவும், இஷ்ட பூர்வமான மத்திய அரசு என்றும் கொள்கை இருந்து வந்திருக்கிறது. இந்த அரசியலமைப்புச் சட்டம்கூட தோற்றத்தில் அப்படி இருக்கிறது. ஆனால் நடைமுறையில் என்ன ஆகிறது? நம் மந்திரி, நம் அரசாங்கம், கீழே இருந்து பஞ்சாயத்திலிருந்து டில்லி சர்க்கார் வரையில் ஒரே டிபார்ட்மெண்ட்மாகி இருக்கிறது. பாஸ்போர்ட் வழங்கும் அதிகாரம் ராஜ்ய சர்க்காரிடத்தில் இருந்ததை இப்போதுதானே எடுத்தோம். இங்கே பாஸ்போர்ட் கொடுக்கும் அதிகாரம் இருந்தால் இவர்கள் நம் மந்திரிக்காவது விசுவாசமாக இருப்பார்கள். பாஸ்போர்ட் கொடுத்தார்கள் என்று அதற்காகவாவது விசுவாசமாக இருப்பார்கள். இங்கே இருக்கக்கூடிய மந்திரிகள் கொடுக்க வேண்டாம் என்று சொன்னாலும் அங்கே போய் வாங்கி வந்துவிடுகிறார்கள். இன்றைக்கு எத்தனையோ பர்மிட்டுகள் இருக்கின்றன. ஒரு மூட்டை வெங்காயம் வெளி நாட்டுக்கு அனுப்புவதற்கு பர்மிட்டி வாங்குவதில் இங்கே இருக்கக் கூடிய மந்திரிகள் ரெக்கமெண்ட் செய்யாவிட்டாலும் உங்களுக்கு மேல் அங்கே போய் பர்மிட்டை வாங்கிக்கொண்டு வந்து இங்கே உள்ள மந்திரிகள் தலைமேல் உட்கார்ந்து விடுகிறார்கள். இந்த நிலை இருந்தால் நமது மந்திரிகளுக்கு எப்படி மதிப்பு இருக்கும்? அது இருக்கட்டும். நம் அரசியலமைப்பை எப்படி நடைமுறையில் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்? அரசியலமைப்பில் மூன்று விஸ்திகள், செண்ட்ரல், கன்கரண்ட், ஸ்டேட் என்று சப்ஜெக்ட்டுகள் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. யூனியன் லிஸ்டைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுக்கு அதிகாரம். கன்கரண்ட் லிஸ்ட்டுக்கும் அவர்கள்தான். ஸ்டேட் லிஸ்டைப் பொறுத்தவரையில் யூனிபெர்மிட்டி என்ற பெயரில் ஒவ்வொரு நாளும் உத்தரவு வந்து கொண்டிருக்கிறதா இல்லையா? இதைச் செய், அதைச் செய்யாதே என்று உத்தரவு வந்துகொண்டிருக்கிறதா இல்லையா? இங்கு இருப்பது யூனிட்டரி கவர்ன்மெண்ட் மாதிரித்தான் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இங்கே அமைக்கப்பட வேண்டிய கவர்ன்மெண்ட் ஃபெடரல் கவர்ன்மெண்ட்டாக இருக்கவேண்டும் என்று லட்சியம் வைத்து வந்திருக்கிறோம். தோற்றத்தில் ஃபெடரல் அமைப்பாக நமது அரசியலமைப்பு அமைந்திருக்கிறது. ராஜ்ய சட்ட சபை, பார்லிமெண்ட் என்றெல்லாம் அமைந்திருக்கிறது. எல்லாம் இருந்தாலும் “ஓ மச் ஆஃப் சென்ட்ரலிசேஷன்” ஏற்பட்டுவிட்டது. மத்திய அதிகாரம் அதிகமாக அதிகமாக, ராஜ்யங்களுக்கு சக்தி, செயல்படும் சக்தி குறைந்து வருகிறது, ஊக்கம் குறைந்து வருகிறது. இதுதான் முக்கிய காரணம், இந்தமாதிரி பிரிவினை

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [6th August 1963]

கோரிக்கைகளும் மற்ற தகராறுகளும் ஏற்படுவதற்கு என்பதை நாம் மனதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதேபோல மொழி. இவ்வளவு பேசுகிறோமே, மொழி பற்றி என்ன முடிவு எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது? இந்தச் சட்ட சபையில் ஏகோபித்து தீர்மானம் நிறைவேற்றி அனுப்பியது என்ன ஆயிற்று? மூன்று மொழிக் கொள்கை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் என்ன நடக்கிறது? ஹிந்தியை எப்படி வெகு விரைவிலே ஆட்சிமொழியாக ஆக்கிவிடலாம், ஆங்கிலம் இருக்கும் இடத்திற்கு எப்படி ஹிந்தியைக் கொண்டு வரலாம் என்ற முயற்சி மத்திய அரசில் இல்லையா? ஹிந்தியை எதிர்க்கும் போட்வையில் மற்ற காரியங்களைச் செய்ய இது இடம் அளிக்காதா? இன்றைக்கு அரசியலமைப்பில் 14 மொழிகளும் தேசிய மொழிகள் என்று எழுதி வைத்து விட்டு, இன்றைக்கு பார்லிமெண்ட்டில் தமிழில் பேச உரிமை இருக்கிறதா? அங்கு தமிழில் பேசினால் சுவற்றுக்குப் புரியும், தமிழ் தெரிந்த பத்திரிகை நிருபர்கள் இருந்தால் அவர்களுக்குப் புரியும்; பேசுவதை ரெக்கார்டு செய்ய அங்கு இத்தனை வருஷங்கள் ஆகியும் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா? இன்றைக்கு 13 வருஷங்கள் ஆகின்றன. தமிழுக்கு மட்டுமா இந்த நிலைமை? தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், மராத்தி, வங்காளம் ஆகிய எந்த மொழியில் பேசினாலும் அங்கு பேசுவதை ரெக்கார்டு பண்ணக்கூட சந்தர்ப்பம் இல்லை. அவர்களே எழுதிக் கொடுத்து விட்டு வரவேண்டும். வெறுப்பு வருவதற்கு இதைவிட வேறு என்ன வேண்டும்? டில்லி சர்க்கார் ஆட்சி மண்ணாட்சி என்று தானே ஏற்படும். இதற்கெல்லாம் யார் பொறுப்பாவா? பழியை யார் மீது சுமத்த முடியும்? ஆளுங்கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள் எடுக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும், பிரிவினை கோரக் கூடியவர்களுக்கு, ஜாதி வெறியைத் தூண்டக்கூடியவர்களுக்கு, மத வெறியைத் தூண்டக் கூடியவர்களுக்கு, இன வெறியைத் தூண்டக்கூடியவர்களுக்கு எவ்வளவு ஊக்கம் அளிக்கிறது என்பதை அவர்கள் சிந்தித்துப் பார்த்து அவர்களுடைய தவற்றைத் திருத்திக்கொள்ள வேண்டுமேயொழிய, வெறும் சட்டம் போட்டு விடுவதால் மட்டும் பயன் இல்லை என்று நான் நிச்சயமாகக் கூறிக் கொள்ளுகின்றேன். மக்களுக்கு உண்ண உணவு, உடுக்க உடை, குடியிருக்க வீடு இவையெல்லாம் நிச்சயமாக உண்டு என்ற வகையில் நடவடிக்கை எடுத்தால், கட்டாயமாக மக்களிடத்தில் திருப்தி இருக்கும். என்ன எதிர்ப் பிரசாரம் நடந்தாலும், அந்த எதிர்ப் பிரசாரத்திற்கு மக்கள் இரையாக மாட்டார்கள்; தவறான பிரசாரங்களுக்கும் மக்கள் இரையாக மாட்டார்கள். திரு. அண்ணா துரையினுடைய திறமையாலோ அல்லது திரு. கருணாநிதியினுடைய திறமையாலோ அந்தக் கட்சி வளராது. அந்தக் கட்சிக்கு மக்கள் ஊக்கம் அளிக்கிறார்கள். அந்தக் கட்சிக்கு ஆள் கிடைக்கிறது போல காங்கிரசுக்குச் சேவை செய்ய ஆள் வரவில்லையே! பிடியைக் குடித்துக்கொண்டோ, உ குடித்து விட்டோகூட ஒரு ரூபாய்க்கு வேலை செய்யக்கூடிய ஆள் அந்தக் கட்சிக்குக் கிடைத்துவிடுகிறார்களே! (குறுக்கீடு) என்னுடைய

6th August 1963] [திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

தொகுதியிலேயே நான் பார்க்கிறேன். மூன்று ரூபாய் கொடுத்துத்தான் ஆணைக் கூப்பிடவேண்டியிருக்கிறது. (திரு. கே. டி. கோசல்ராம் குறுக்கீடு) ஒன்றரை லட்சம் ரூபாய் செலவழித்தும் ஜெயிக்க முடியவில்லையே! ஒன்றரை காசு இல்லாமல் நான் எப்படி ஜெயிக்க முடிந்தது? (கனம் திரு. வெ. ராமையா : அவர்கள் ஒத்தாசை செய்தார்கள்) என்னுடைய ஒத்தாசையாலே அவர்கள் வந்தார்கள் என்று வேண்டுமானால் சொல்லுங்கள்.

ஜனங்களுடைய ஆதரவு அவர்களுக்கு ஏன் இருக்கிறது என்பதையும், ஜனங்கள் ஏன் அவர்களுக்கு ஆதரவு கொடுக்கிறார்கள் என்பதையும் பொறுமையோடு பரிசீலனை செய்து பார்க்க வேண்டும். ஜனங்களுடைய மனம் நொந்து போயிருக்கிறது. சுதந்திரம் பெற்ற பலனை ஒரு சிலர் அனுபவிக்கிறார்கள். பெரும்பாலான மக்கள் வேதனை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாளுக்குநாள் மக்கள் வேதனையை அனுபவித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பதுதான் நமக்குப் பேராபத்து, அதை உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். அதை உணராமல், சட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு, துப்பாக்கி, ஜெயில் இவைகளையே நம்பி யிருப்பார்களானால், நாட்டிலே இன்னும் குழப்பம்தான் அதிகரிக்கும். என்னுடைய அபிப்பிராயத்தில், திராவிட முன்னேற்றக் கழக நண்பர்கள்—நம் இராஜ்யம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் சொல்கிறேன்; மற்ற இராஜ்யங்களைப்பற்றி நான் சொல்லவில்லை—அமைதியான முறையில் இருப்பார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். ஆளுங்கட்சியாக வரவேண்டும் என்று ஆசைப்படக் கூடியவர்கள் ஆத்திரப்பட்டுக் காரியம் செய்வார்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அமைதியாக இருந்தாலும் ஆளுங்கட்சியாக வர விடமாட்டார்கள்; எதிர்த்தாலும் ஆளுங்கட்சியாக வர விட மாட்டார்கள். இந்தக் கொள்கை இருக்கும் வரையில் அவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லை. பிரிவினைக் கொள்கை இருக்கிற வரை அவர்கள் ஆளுங்கட்சியாக வந்து அமர்வது என்பது சாத்தியம் அல்ல. மற்றும், பிற்போக்கான கொள்கைகள் அவர்களுக்கு இருக்கும் வரை, அவர்கள் அதிகாரத்திற்கு வருவது சாத்தியமாக இருக்காது, அப்படி வந்தாலும் எவ்வளவு நாளைக்கு இருக்க முடியும் என்பது கேள்விக்குரிய பிரச்சினையே. அவர்களும் நம் நாட்டின் நன்மையைப் பெரிதாகக் கருதி, அவர்களுடைய நிலையிலிருந்து அவர்கள் பின்வாங்கவேண்டும். பின்வாங்குவதென்றாலும் நாடுக்காகத்தானே பின்வாங்கவேண்டும். அவர்கள் எல்லோரும் யோசித்து, தக்க, நல்லதொரு வரவேற்கத் தக்க முடிவு எடுத்து நாட்டுக்கு உதவி செய்வார்களானால், அவர்கள் பாராட்டுதலுக்கு உரியவர்களாக இருப்பார்கள்.

ஆளும் கட்சியினரும் அடக்குமுறையை மட்டும் நம்பியிராமல், சட்டத்தை மட்டும் நம்பியிராமல், நான் குறிப்பிட்ட காரணங்களைப் பரிசீலனை செய்து, தேசிய ஒற்றுமையைப் பலப்படுத்தும் வகையில்—கட்சியைப் பலப்படுத்தும் குறுகிய நோக்கத்தில் இருக்கக்கூடாது—ஒற்றுமைச் சக்திகளை ஒன்றுபடுத்தும் வகை

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [6th August 1963]

யில், இதைக் கட்சிப் பிரச்சினையாக்காமல், எந்தக் கட்சி, எந்தக் கொள்கை, எந்த மதம் என்று பாராமல், தேசிய ஒற்றுமைக்காக நிற்கக்கூடிய எல்லாக் கட்சியினரையும் விருப்பு வெறுப்புக்கு இடம் கொடுக்காமல் ஒற்றுமைப்படுத்தி, ஆளும் கட்சியினர் முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கின்றேன். வணக்கம்.

திரு. கோ. வெங்கட்ராமன் : மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 16-வது திருத்த மசோதாவின் மீதுள்ள இந்த முக்கியமான விவாதத்திலே நாம் இன்றைய தினம் இருந்துகொண்டிருக்கிறோம். நம்முடைய நாட்டு விடுதலைக்குப் பிறகு, நாம் ஏற்படுத்தியிருக்கின்ற, அல்லது ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் இதை ஒரு சுதந்திர ஜனநாயகக் குடியரசு என்று ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் ப்ரியாம்பிளிலேயே நாம் Sovereign Democratic Republic என்கிற அரசியலமைப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம்.

ஆகவே, இத்தகைய சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக, பெற்ற விடுதலையைப் பேணிக் காத்து, நாட்டிலே ஜனநாயக ஆட்சி என்றும் மலர்ந்து, ஒரு கேடி நல ஆட்சி உருவாக வேண்டுமென்ற லட்சியத்திலே நாம் வெற்றிகாணப் போகிறோம் என்பது உறுதி. அத்தகைய நிலையிலே, பல்வேறு எதிர்ப்புக்கள் கிளம்பியிருக்கின்றன. நாட்டில் நல்லதொரு ஆட்சியை உருவாக்கி, மக்களுக்கு வேண்டிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டும், ஒரு பொருளாதார ஏற்றத்தை உருவாக்கவேண்டுமென்று நாம் பாடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிற நேரத்தில், எல்லையில் நமக்கு அந்நிய நாட்டான் தொல்லை விளைவித்திருக்கிறான். அந்தத் தொல்லை ஒரு புறம் இருக்க, அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே இருக்கும் 19-வது பிரிவாகிய அடிப்படை உரிமைகளை எந்த அளவிற்கு வேண்டுமானாலும் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்ற நிலை இன்றைக்கு வளர்ந்து வருவதைப் பார்த்துப் பரிதாபப் படவேண்டியிருக்கிறது. உலக அரசியல் ஆராய்ச்சியாளர்கள் 'உலக நாடுகளில் எந்த நாட்டிலும் இந்த அளவு அடிப்படை ஜீவாதார உரிமைகள் வழங்கப்படவில்லை, அமெரிக்க அரசியல் சட்டத்திலே கூட இல்லை' என்று தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அந்த அளவு Right to Freedom என்று 19-வது ஆர்ட்டிகிளின் தலைப்பில் மிக உயர்ந்த உரிமைகளைக் கொடுத்திருக்கிறோம். எத்தகைய பேச்சுக்கள் வேண்டுமானாலும் பேசலாம். அயல் நாட்டு ஆக்கிரமிப்பு இருக்கும்போது கூட, 'போராட்டம்' என்ற பெயரிலே பல்வேறு வாண வேடிக்கைகள் நடத்தலாம், மக்களிடமிருந்து நிதிப் பணத்தைத் திரட்டலாம் என்கிற அளவுக்கு உரிமைகள் ஏராளமாக அளித்திருக்கிறோம். அத்தகைய உரிமை பாழாகிவிடக் கூடாது. நாடு நெருக்கடி நிலையில் ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லையில் அன்னியன் தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, நம்முடைய நாட்டிலிருக்கும் பலர் பிரித்துவிடவேண்டுமென்று எண்ணுவது மிக மிகத் தவறு என்ற கொள்கையைத் தான் இந்தத் திருத்தம் வலியுறுத்துகிறது.

6th August 1963] [திரு. கோ. வெங்கட்டராமன்]

நம்முடைய அரசியலமைப்புச் சட்டம் உருவாக்கப்பட்ட போதே, இது ஒரு சமஷ்டி ஆட்சியா? Is it federal in nature? Or, is it unitary in nature? என்ற பிரச்சனை எழுந்த போது, அரசியல் ஆராய்ச்சியாளர்கள் 'It is confederal in nature' என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள். இது யூனிடரி ஆட்சியல்ல, ஃபெடரல் ஆட்சியும் அல்ல; கான்ஃபெடரல் இன் நேச்சர் என்ற அடிப்படையில் யூனியன் அதிகாரங்கள் உண்டு; இராஜ்ய அதிகாரங்களும் உண்டு; இரண்டுக்கும் இணையான அதிகாரங்கள் உண்டு என்ற தலைப்பிலே மிகச் சிறந்த அரசியல் அமைப்பை நாம் உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம்.

பாரதம் இயற்கை அமைப்பாலும், கலையாலும், புராதன கலாசாரத்தாலும் ஒன்றுபட்டிருக்கும் நாடு. பண்பாட்டினால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் நாடு. மக்களுடைய மொழி, பழக்க வழக்கங்கள் அனைத்தும் இன்றைக்கு 'இந்தியக் கலை' அடிப்படையில் இருக்கும் நாடு. உலக வரலாற்றை எடுத்துப் பார்த்தால், புதிய புதிய நாகரிகங்கள் தோன்றிக்கொண்டே இருக்கலாம். பழைய நாகரிகங்களுக்குப் புதிய மெருகு கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், இந்தியக் கலை, பண்பாடு, கலாசாரம் என்பதற்கு உலக அரங்கிலே என்றைக்கும் நிலையான இடம் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அத்தகைய நிலையை நாம் அளித்திருக்கும் ஜீவாதார உரிமை காரணமாகவே கெடுத்துவிடக்கூடாது என்ற அடிப்படையில்தான் இன்றைக்கு உருவாக்கப்பட்டிருக்கிற இந்தத் திருத்த மசோதாவிலே இரண்டு வார்த்தைகள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன—Sovereignty and integrity என்கிற இரண்டு வார்த்தைகள். சுதந்திரத்தையும் ஒருமைப்பாட்டையும் காக்கும் அளவுக்கு நம்முடைய அரசியலமைப்புச் சட்டம் சிறப்பாக அமையவேண்டும், நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக எந்தக் காரியமும் அமைந்துவிடக்கூடாது என்கிற காரணத்திற்காகத்தான் இந்தத் திருத்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. 19-வது பிரிவின் இரண்டு, மூன்று, நான்கு பிரிவுகளில் அடிப்படை உரிமைகளை வரையறுக்கின்றபோது, 'ஸாவரன்டி'க்கும் 'இன்டக்ரிடி'க்கும் இடையூறு ஏற்படாத வகையில் அமைய வேண்டும், சுதந்திரத்திற்கும் ஒருமைப்பாட்டுக்கும் இடையூறு இல்லாத வகையிலே ஏற்படவேண்டும் என்பது இந்த மசோதாவின் அடிப்படைக் கருத்து ஆகும்.

நாட்டிலே நடைபெறும் நிகழ்ச்சியைப் பார்க்கின்றோம். திராவிடநாடு பிரிய வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை விடுத்தாலும் சரி, வட நாட்டிலிருக்கும் எந்தப் பகுதி பிரிந்துவிடவேண்டுமென்று கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டாலும் சரி, அதிலே இருக்கும் அடிப்படை உண்மையைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். ஜனநாயக அமைப்பில் பேசு உரிமை இருக்கிறது. ஆனால், அதே நேரத்தில், அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னதுபோல, நம்முடைய சுதந்திரத்தைப் பாதிக்கும் வகையில் தவறான வகையில் அடிப்படை உரிமைகள் பயன்படுத்தப்படுவதை அனுமதிக்க முடியாது. சுதந்திரத்திற்கு விரோதமான வகையில் அடிப்படை உரிமைகளை எப்படி ஒப்புக்

[திரு. கோ. வெங்கட்ராமன்] [6th August 1963]

4-00
p.m.

கொள்ள முடியும்? சுதந்திரத்திற்கும், ஒருமைப்பாட்டுக்கும், முன்னேற்றத்திற்கும் பாதகமாக நாடு பிரியவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். அப்படிப் பிரியவேண்டுமென்று சொல்கிறவர்கள் உண்மையிலேயே பிரிந்துவிட முடியும் என்று நினைத்துப் பேசுகிறார்களா? அல்லது, பிரிந்து விடவேண்டுமென்று சொல்கிற மக்கள் ஏற்றுக் கொண்டு பேசுகிறார்களா என்பது புரியாத புதிராகத்தான் இந்த நாட்டிலே இருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஏதோ பேச்சளவில் பேசிவிட்டு, நாட்டிலே இருக்கும் பல வகையான அதிருப்திகளைப் பயன்படுத்தி ஒரு கட்சி இருக்கிறதென்று சொன்னால், இயற்றப் பட்ட சட்டத்தின் மூலம் பலர் பலவிதமாகப் பாதிக்கப்பட்டுவிட முடியும். அப்படி பாதிக்கப்படுகிற மக்கள், வெஸ்டெட் இண்டரஸ்ட் உடைய மக்கள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து தங்கள் குறைகளை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி அதற்குப் பெரிய பெரிய உருவமும், வடிவமும் கொடுத்து மக்களிடத்தில் நடமாடவிடுகிற காரணத்தினால் தான் எதிர்க்கட்சியினர் வெற்றி பெற முடிகிறதே தவிர ஆளும் கட்சியினரின் நிர்வாகத்தில் குறைகளை எடுத்துக்காட்ட வழியில்லை. ஆட்சியில் இருக்கிற கட்சி தான் நாட்டில் கேடிமநல அரசாங்கத்தை நிலைநாட்டி வருகிறது என்பதை மக்கள் உணருகிறார்கள். காந்தியத் திட்டத்தை உருவாக்கி மக்களுக்கு நலன் செய்யும் சர்க்கார் இதுதான், நமது பண்பாட்டைக் காக்கக் கூடிய அளவிற்கு, அகில இந்திய அரங்கில் நிலையானதொரு கேடிமநல ஆட்சியை ஏற்படுத்துவதற்குப் பல்வேறு வடிவில் பல்வேறு திட்டங்களைத் தீட்டிச் செயலாற்றி வருகிற அரசாங்கம் இது தான், என்பது மக்களுக்குத் தெரியாதது அல்ல. பொருளாதாரத் துறையிலும், விஞ்ஞானத் துறையிலும் நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேல் பின் தங்கிவிட்ட நமது முன்னேற்றத்தை இன்றைக்கு உலகநாடுகளுக்குச் சமதையாக உயர்த்திச் செல்ல நாம் பல்வேறுவகையிலும் முற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். இத்தகைய நேரத்தில் நாட்டின் பிரிவினையைப் பற்றி பொறுப்பற்ற முறையில் மக்களிடத்தில் பேசிக்கொண்டு போவதை ஏற்க முடியாது. மேலும் நாடு பிரிய வேண்டுமென்று சொல்கிறவர்கள் எதைச் சொல்கிறார்கள்?

“ திராவிட நாடு என்று சொன்னால்
கன்னடமும் கனி தெலுங்கும் கவின் மலையாளமும் ”

என்று சொல்லி வருகிறவர்கள் கன்னடமானது எது வரையில் பரவியிருக்கிறதென்று பார்த்திருக்கிறார்களா? இன்றையதினம் பெல்காம் பகுதியிலும், மற்றும் சில பகுதிகளிலும் அது பரவியிருக்கிறது. அத்தகைய எல்லாப் பகுதிகளையும் தெளிவாக ஆராய்ந்து பார்த்துச் சேர்த்து திராவிட நாட்டுக்கு எல்லை வகுத்துத் தந்திருக்கிறார்களா? இன்றையதினம் ஏதோ திராவிட நாடு திராவிடருக்கே என்று சொல்வது மக்களுடைய உள்ளத்தைத் தூண்டிவிடச் சாதகமாக இருக்கிறதே தவிர உண்மையாக திராவிட நாட்டின் எல்லை என்ன? ஒரு சில தலைவர்கள் சொல்கிறார்கள், அது தமிழகம்தான், அதாவது தமிழ்நாடுதான் திராவிட நாடு என்று. இந்த ஐந்து மொழிகளும் பேசப்படுகிற பகுதிகள் பூராவும் திராவிடநாடுதான் என்கிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆக திராவிட நாடு என்ன ரப்பர் துண்டா, இழுத்த பக்கமெல்லாம் நீண்டு

6th August 1963] [திரு. கோ. வெங்கட்ராமன்]

கொண்டிருப்பதற்கு? மக்களிடத்தில் வேண்டுமானால் தூண்டிவிட முடியும். “பெற்றால் திராவிட நாடு, இல்லையென்றால் சடுகாடு” என்று சொல்லக் கூடியவர்கள் உண்மையாக திராவிட நாட்டின் வரி வடிவத்தைக் கூட சுட்டிக்காட்டி இதுதான் திராவிட நாடு என்று சொல்லத் தெளிவு பெறவில்லை. ஏதேதோ பேசிவிட்டு மங்களம் பாடுவது போல திராவிட நாடு திராவிடருக்கே என்று முடித்துவிடுகிறார்கள்.

அரசாங்கம் கொண்டு வருகிற சட்டங்களினால் பாதிக்கப்படுகிறவர்களும், திட்டங்களினால் பலன் இழந்தவர்களும் சொந்த விருப்பு வெறுப்பு ஏமாற்றத்தை முன் வைத்து பலன் அடைந்து வருபவர்களைப் பற்றிச் சொல்லி இதுவரை வோட்டு சேகரித்து வந்திருக்கிறார்களே தவிர எந்த இடத்தில் திராவிட நாட்டுப் பிரச்சனை ஒன்றையே தலைமையாக வைத்து வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள்? எங்களுக்குப் போடுகிற வோட்டு திராவிட நாட்டுப் பிரிவினைக்குப் போடுகிற வோட்டு என்று சொன்னதேயில்லை. பல்வேறு பிரச்சனைகளைப் போட்டுக் குழப்பி, அரசாங்கத்தின் நிர்வாகத்தைச் சொந்த லாபத்திற்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியாத ஏமாந்தவர்களுடைய குறைகளைப் பெரிதாக்கிக் காட்டி வெற்றி பெற்றால் பின்னால் எங்களுக்குக் கிடைத்த வோட்டு திராவிட நாட்டுப் பிரிவினைக்குக் கிடைத்த வோட்டு என்று சொல்லிக்கொள்ளும் வாய்ப்பையே தான் பயன்படுத்தி வந்திருக்கிறார்கள்.

இன்றையதினம் எதிர்க்கட்சியினரே இல்லாதபடி செய்யவேண்டும் என்று யாரும் சொல்லவில்லை. நல்லதொரு ஜனநாயக நாட்டில் எதிர்க்கட்சிகளுக்கு நிறைய இடம் இருக்கிறது. எதிர்க்கட்சி மிகமிக இன்றியமையாததாகவும் இருக்கிறது என்பதையாவரும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். இன்னும் சொல்லப் போனால் எதிர்க்கட்சியை வலிவுள்ளதாகவும், வேகமுள்ளதாகவும் ஆக்க வேண்டிய பொறுப்பு ஆட்சியாளருக்கு இருக்கிறது என்பதை நாங்கள் உணர்கிறோம். அனை கட்டினாலும் சரி, வேறு திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தாலும் சரி, அந்நியநாட்டுச் செலாவணியைக் கட்டுப்படுத்த இறக்குமதி ஏற்றுமதிக் கொள்கையை வகுத்தாலும் சரி, தங்கக் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தாலும் சரி பாதிக்கப்படுகிறவர்கள் சிலர் இருக்கத்தான் செய்வார்கள். தனி மனிதனுடைய சுயநல எண்ணங்களை முன் வைக்காமல் தேசிய நலனைக் கருத்தில் கொண்டு நிர்வாகத்தில் அங்கங்கே குறைபாடுகள் காணப்பட்டால் மிக உறுதியாக, வன்மையாக எடுத்து இடித்துக் காட்ட வேண்டியது எதிர்க்கட்சியினரின் பொறுப்பு. அதற்கைய எதிர்க்கட்சிகளை நாட்டின் பொதுநலனைக் கருதியே வலிவுள்ளதாகவும், வன்மை உள்ளதாகவும் வளர்க்கவேண்டியது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பாகவே இருக்கிறது. ஆனால் நாட்டின் ஐக்கியத்தைக் குலைக்கும் வகையில், நாட்டின் பாதுகாப்பைப் பங்கப் படுத்தும் வகையில் ஒரு எதிர்க்கட்சி செயல்படுகிறது என்றால் அதையும் அனுமதித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று சொல்வது முறையாகாது.

[திரு. கோ. வெங்கட்ராமன்] [6th August 1963]

இன்றையதினம் திராவிட முன்னேற்றக் கட்சியினர் திராவிட நாட்டுப் பிரிவினை ஒன்றையே லட்சியமாக வைத்துத் தேர்தலில் ஈடுபடவில்லை. மக்கள் எங்களுக்கு அளித்த வோட்டு திராவிட நாட்டுப் பிரிவினைக்கே என்று ஏதோ கதை முடிந்த பிறகு, நாடகம் முடிந்த பிறகு பேசுகின்ற பேச்சாகவேதான் அதைப் பார்க்கிறோமே தவிர வேறு அந்தரங்க சுத்தி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அப்படி இருக்குமானால் வேறு போராட்டங்கள் எதற்காக? பொற்கொல்லர்கள் போராட்டத்தைக் கிளப்ப முயலவேண்டாம். விலை வாசிப் போராட்டத்தை நடத்தியிருக்கவேண்டாம். இந்திப் போராட்டத்திற்கு அவசியமே இருக்காது. பாராளுமன்றத்திலேயே அவர்களுடைய கட்சியின் சார்பில் அங்கத்தினர்கள் இருக்கிறார்கள். இன்றையதினம் எதிர்க்கட்சியினர் செயல்படுகின்ற முறையில் அன்றைக்கு எங்களுடைய கட்சி ஈடுபட்டதில்லை. லண்டனில் இந்தியா சுதந்திரம் பெறவேண்டும் என்று கோரியபோது வைஸ்ராய் கவுன்சிலில் காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு உயர்ந்த பதவி வேண்டுமென்று கோரியதில்லை. நாட்டிலே உருவாக்கப்பட்டிருந்த சட்டசபைகளையே பகிஷ்காரம் செய்தார்கள். வெஸ்ட் இன்டரஸ்டை பின் வைத்து முன் பேசவில்லை. எங்களுடைய சொத்து, சுதந்திரங்கள், ஆவி அனைத்தையுமே துச்சமாகத் தியாகத் தீயிலிட்டோம். இன்றையதினம் திராவிட நாட்டைப் பெறுவதற்காக ஆண்கள் மட்டும் அல்ல, பெண்கள் படையும் தயாராக இருக்கிறது என்றால் எங்கே இருக்கிறது? மறை பெய்தால் அப்படிப் பேசுகிற பேச்சைக் கேட்பதற்கு ஆள் இருக்கிற இடமே தெரியவில்லை. அந்த அளவுக்கு இன்றையதினம் அவர்கள் தங்கள் கருத்து இன்னதுதான் என்பதைத் தெளிவாக மக்கள் முன்னால் எடுத்து வைக்காது நடத்துகிற போராட்டங்கள் பிசுபிசுத்துப் போவதைப் பார்க்கிறோம்.

(கனம் உதவி சபாநாயகர் தலைமை)

எதிர்க்கட்சியினர்கள் என்றால் நாட்டின் நிர்வாகத்திலுள்ள குறைகளை எடுத்துச் சொல்ல உரிமை இருக்கிறது. நாட்டின் சுதந்திரத்தையும், பாதுகாப்பையும் பாதிக்காத அளவுக்கு எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் பேசலாம். அரசாங்கம் பாடுகிற சட்டங்களை எத்தனை கடுமையாக வேண்டுமானாலும் தாக்கலாம். தங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்ல உரிமையிருக்கிறது. ஆயுதங்களை கையிலே ஏந்தாமல். (To assemble peaceably and without arms.)

ஆனால் ஒன்றும்மட்டும் நிச்சயம், பாடுபட்டுப் பலவிதத் தியாகங்களைச் செய்து, தூறு ஆண்டுகளாகப்பட்டிருந்த அடிமைத் தனத்தைப் போக்கிப் பெற்ற சுதந்திரத்தை இழக்க யாரும் விரும்பமாட்டார். பாரத நாட்டின் ஒற்றுமைக்கு, பாரத நாட்டின் பாதுகாப்புக்கு, இந்திய நாடு பெற்ற சுதந்திரத்திற்கு எந்த ஒரு கட்சியும் எந்த ஒரு பிரிவினை மனப்பான்மையில் ஊறு செய்வதாக இருந்தாலும் அதைப் பொறுத்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. எதிர்க்கட்சியினருக்கு அரசாங்கத்தின்மீது குற்றச்சாட்டுகளைச் சுமத்த உரிமையுண்டு. குறைபாடுகளைச் சொல்ல உரிமை இப்போதும் இருக்கிறது. ஆகவே தான் இன்றையதினம் நம்முடைய அரசியல் சட்டத்திலே 19-ஆவது பிரிவிலே இன்றையதினம் சேர்க்

6th August 1963] [திரு. கோ. வெங்கட்டராமன்]

கப்படுகிறது என்ன? இரண்டே இரண்டு வார்த்தைகள் தான். 'In the interest of the sovereignty and integrity of the country' என்கின்ற வார்த்தைகள் மிகமிக இன்றியமையாததாக இருக்கிறது. அதுவும் இன்றையதினம் நம்முடைய தேசத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கிற நெருக்கடியான நிலைமையைக் கருதுகின்ற இந்தியன் ஒவ்வொருவனும், தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்குக் குந்தகம் விளைவிக்கின்ற எந்தச் செயலையும் விட்டுவைக்க முடியாது என்ற அடிப்படையில் இந்தத் திருத்த மசோதா இன்றியமையாதது என்று சொல்லி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணாமூர்த்தி கவுண்டர்: கனம் சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று மாமன்றத்தின் முன்பு கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற பிரிவினைத் தடை மசோதாவை ஆதரித்து நான் சில கருத்துக்களைக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். சாதாரணமாக நம் முடைய தமிழ் நாட்டிலே பிரிவினை என்ற ஒரு கருத்து அல்லது ஒரு கோட்பாடு ஆரம்பமானது என்னுடைய ஊராகிய ஈரோட்டில்தான் என்று நான் நினைக்கிறேன். ஆரம்பித்த இடமாகிய ஈரோட்டிலே உள்ளவர்கள் அந்தக் கோட்பாட்டை மாற்றிக்கொண்டுவிட்டார்கள். இதை எங்களுடைய தலைவர் பெரியார் அவர்கள் சார்பாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு நான் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். சென்ற ஆண்டிலே இந்த நாட்டுப் பிரிவினையைப் பற்றிய கருத்தை எதிர்க்கின்ற ஒரு நிலையில் புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றைக் கூறினேன். அதாவது நம்முடைய நாட்டினுடைய எல்லையாக தொன்று தொட்டு என்ன கருத்து இருந்து வந்தது என்பதை அந்தப் பாடல் சொல்கிறது. இமயமலையில் இருந்து குமரி முனை வரையிலும், மேல்கடலில் இருந்து கிழ் கடல் வரையிலும் உள்ள நிலப்பரப்பைக் கொண்டது நம்முடைய தமிழ்நாடு என்று பழங்காலச் சங்க இலக்கியங்களிலே காணப்படுகிறது என்று நான் கூறினேன். அதற்கு ஆதாரமாக புறநானூற்றிலே இருந்து ஒரு பாட்டையும் சொன்னேன்.

“வடாஅது பணிபடு நெடு வரை வடக்கும்
தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்”

நம்முடைய தமிழ் நாட்டின் எல்லையாக இருந்திருக்கிறது என்று நாலாயிரம் வருஷத்திற்கு முந்திய சங்ககாலப் புலவர் தமிழர் வரலாறு கூறுகின்ற ஒரு நிலையில் பாடியிருப்பதை நான் எடுத்துக் காட்டினேன். அப்படி நான் சொல்கிறபோது, என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் திரு. நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் சொன்னார்கள். இது சேரன் செங்குட்டுவனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் நமது தமிழ்நாட்டின் ஓர் எல்லையாக இருந்த நிலைமையைக் கூறுகிறது என்று சொன்னார். நான் கேட்கிறேன். சேரன் செங்குட்டுவனின் காலத்தில் அப்படி இருந்தது என்றால் நம் காலத்தில் அப்படி இருக்கக் கூடாதா? அறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய காலத்திலும்தான் அப்படி இருக்கட்டுமே. குமரி முனையில் இருந்து இமய நெடுவரை வரையில் நம்முடைய ஆளுகை

[திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணமூர்த்தி கவுண்டர்] [6th August 1963]

யில் ஒன்றாக இருக்கட்டுமே, இதில் என்ன தவறு? அப்படி இருப்பதற்கான ஒரு வாய்ப்பை இந்தப் பிரிவினை தடை மசோதா கொடுக்கிறது என்று நான் கருதுகிறேன்.

சாதாரணமாக, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கும் என்னைப் பொறுத்தமட்டிலும் உள்ள முக்கியமான வேறுபாடு இந்த ஒன்றி லேதான் இருக்கிறது. 'பிரிவினை' என்று பேசும்போதுதான் உண்மையாகவே நம்முடைய நாட்டினுடைய பேராபத்து நம் முடைய மனக்கண் முன் வருவதை உணர்ச்சி பூர்வமாகக் காண்கின்றோம். இப்படியெல்லாம் பேசி, ஒருசமயம் வாக்காளர் பெருமக்கள் ஆதரவை முழுமையாகத் தந்து விட்டால் நம்முடைய பெரு நாட்டினுடைய கதி என்ன ஆகுமோ என்று நினைக்கும் போது எல்லோருமே கவலைப்படும் நிலைமையே இருக்கிறது. 'சைனா தேசம் இந்தியா மேல் படையெடுத்து வந்தது என்று கேட்டவுடன் பெரிய உணர்ச்சியோடு நாங்கள் ஆதரவு தரவில்லை யா? பின் ஏன் முதுகில் குத்துவது மாதிரி இந்தத் தடைச் சட்டத்தைக் கொண்டு வரவேண்டும்' என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் நினைக்கலாம். இதனைச் சற்று யோசனை பண்ணிப் பார்ப்போம். ஒரு கதை சொல்வதுண்டு. ஆனை பிரட்டுவதற்கு புலி வருகிறது என்று கூவினாலும். அவன் சும்மா சொன்னபோதெல்லாம், புலி இல்லாதபோதெல்லாம் அவன் கூவியது கேட்டு பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் ஓடி வந்தார்கள். உண்மையாகவே மூன்றாம் முறை புலி வந்து விட்டதாம். அப்போது அவன் கூவிய போது யாருமே வரவில்லை. காரணம் விளையாட்டு என்று கருதிவிட்டார்கள். ஆகவே, இவ்வாறு 'பிரிவினை' என்று சும்மா கூடச் சொல்ல வேண்டாமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். உண்மையாகவே, தமிழ் நாட்டில் அறிஞர் அண்ணா அவர்களிடம் ரொம்பப் பேரார்வம் இளைஞர்களுக்கு இருக்கிறது. நான் உண்மையைச் சொல்கிறேன். அந்த ஆர்வம் எப்படிப் பிரதிபலிக்கவேண்டுமென்றால், இந்த இந்தியக் குடியரசின் ஜனாதிபதியாக அண்ணா அவர்கள் ஆக வேண்டும், தனியாகத் திராவிட நாட்டுக்கல்ல, என்ற முறையில் இருக்க வேண்டும்.

திராவிட நாடு பிரிவினை என்ற ஒரு பெரிய ஆபத்துதான் நம்முடைய தேசத்தைப் பீடித்த சனியனாக விளங்குகிறது. அந்த ஒரு கொள்கையை உங்கள் குருவே மாற்றிக் கொண்டார்கள். பெரியாரே மாற்றி விட்டார்கள். நீங்கள் குருவுக்கு மிஞ்சிய சிஷ்யர்கள் என்ற முறையிலே போகவேண்டாம். அந்தக் கொள்கை ரொம்ப, மகா கெடுதல். அது ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் கெடுதல். சாதாரணமாக, தமிழ் வரலாற்றையே சொல்கிறேன். செங்குட்டுவன் வடநாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்றான். அவனுடைய கொடியை இமயத்தில் நாட்டினான் என்று சொன்னால், அவன் வெறும் நாடு பிடிக்கும் ஆசையோடு போனான் என்று தயவு செய்து நினைக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. பெரிய நாடு துண்டு துண்டாகப் பிரிந்திருந்த அவல நிலையைக் கண்டு, எப்படியாவது இதை ஒரு பெரிய உறுப்பாக அமைக்கவேண்டுமென்று உணர்ச்சி பூர்வமாக எண்ணித்தான் படையெடுத்துச் சென்றிருக்கிறான். வட

6th August 1963] [திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணாமூர்த்தி கவுண்டர்]

நாட்டை எடுத்துக் கொண்டாலும் அசோக சக்கரவர்த்தி கூட இந்த நாட்டைப் பெரிய உறுப்பாக்க வேண்டுமென்பதற்காகப் பாடுபட்டான். அக்பர் கூட, சிறு சிறு துண்டு நிலங்களாக இருந்ததால் ஏற்படக்கூடிய பேராபத்தை உணர்ந்து நிலங்களையெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்து உற்பத்தி செய்யவேண்டுமென்று செய்தான். இவ்வாறு பழைய காலத்தில் எல்லோரும் பாடுபட்டு வந்ததை நாம் வரலாற்றில் காண்கிறோம். வரலாறுகள் எல்லாம் இவ்வாறு கூறும்போது இப்போது நாம் ஏன் பிரிவினை கேட்கவேண்டுமென்று விளங்கவில்லை.

அதற்கு மேலே, நான் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் கலியாணசுந்தரம் அவர்களுடைய அரிய உரையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அதனை, என்னைப் பொறுத்தமட்டில் அநேகமாக, பூரணமாக ஆதரிக்கிறேன் என்றே சொல்லவேண்டும். அதிலே சில தவறுகள் இருக்கின்றனவோ என்னவோ, எனக்குத் தெரியவில்லை. இருந்தாலும், பெரும்பாகம் நல்ல அருமையான கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள்.

தற்போது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் நாட்டில் நல்ல முறையிலே வளர்ந்து கொண்டே வருகிறது. என்னிடத்தில் ஒரு நண்பர் சொன்னார். திரு. அரங்கண்ணல் என்றுதான் நினைக்கிறேன். '1967-இல் நாங்கள் அந்தப் பொறுப்பிலே வந்து உங்கள் குறைகளைத் தீர்க்கிறோம்' என்று சொன்னார்கள். ஜனநாயக நாட்டில் எதிர்க்கட்சி ஆளும் கட்சியாக வருவதில் ஒன்றும் ஆச்சரியம் இல்லை. ஆனால் ஆபத்து வரக்கூடாது. கொள்கை நல்லதாக இருக்கவேண்டும். கொள்கை நல்லதாக இருந்து நடவடிக்கை சரியாக இருந்தால் எதிர்க்கட்சி ஆளும் கட்சியாக வருவது எதிர்க்க வேண்டிய விஷயம் அல்ல. ஆகக் கூடி எல்லாம் தமிழர்கள்தான். நிச்சயமாகப் பிரிவினை உணர்ச்சியைத் தூண்டி விட்டால் பின்னால் யாராலும் அடக்க முடியாது. அதனால் ரொம்பப் பேராபத்து வரும் என்பதை நீங்கள் உணரவேண்டுமென்று அன்பான முறையில்—எதிர்க்கட்சி என்ற முறையில் கேட்கவில்லை—பணிவாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். தீயவை விதைத்தால் நிச்சயமாகத் தீமைதான் விளையும் என்பதை நம் சாஸ்திரம் கூறுகிறது. சாஸ்திரம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். (சிரிப்பு) 'தினை விதைத்தவன் தினை அறுப்பான்' என்ற கூற்றைப் பார்க்கும்போது, வினையாட்டுக் காக்கூட 'பிரிவினை' என்ற பேச்சே இருக்கவேண்டாம். அதையெல்லாம் கொஞ்சம் கட்டுப்படுத்துவதற்காகத்தான் 'பிரிவினைத் தடைச் சட்ட மசோதா' பார்லிமெண்டில் அங்கீகரிக்கப் பெற்று, அதற்கு ஒரு துணை வேண்டுமென்ற முறையிலே இங்கு வந்திருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். வரலாற்று நூல்களைப் படித்துப் பார்த்தாலும் சரி, அல்லது தற்கால உலகச் சூழ்நிலையைக் கொண்டு பார்த்தாலும் சரி, ஒரு நாடு துண்டு துண்டாகப் பிரிந்தது என்றால் அதைவிட ஒரு கேடுகாலம் இல்லையென்றுதான் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. கனம் கலியாணசுந்தரம் அவர்கள், ஐரோப்பாவில் கூடப் பிரிந்து பிரிந்து இருக்கும் தேசங்கள் கூடி சமஷ்டியாகச் சேர்ந்து இயங்குகின்றன

[திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணாமூர்த்தி கவுண்டர்] [6th August 1963]

என்று சொன்னார்கள். பிரிட்டன் கூட முதலில் ஐரோப்பிய காமன் மார்க்கெட்டில் சேராமல் பின்பு சேர முன்வந்த போது மறுத்துவிட்டார்கள் என்பதைப் படித்திருக்கிறோம். இந்த நிலைமைகளை எல்லாம் பார்க்கும்போது பிரிவினை எந்த வகையிலும் உதவாது என்பதைத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். இந்தச் சட்டத்தை 'முதுகில் குத்துவது' மாதிரி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டாம். கொலை செய்வது தண்டிக்கப்பட்ட கூடியது என்று சட்டம் இருக்கிறது. மற்ற மற்றக் குற்றங்களுக்கு தண்டனை என்று சட்டம் இருக்கிறது. ஆகவே, இந்தச் சட்டத்தை வினையாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அவர்கள் சாதாரணமாக, 'பிரிவினை' என்று பேசிக்கொண்டிருந்தபோது சைனாக்காரன் படையெடுத்து வந்து விட்டான் என்று கேட்ட உடனே லட்சம் ரூபாயைக் கொடுக்கவில்லையா? உணர்ச்சி இல்லாமலா கொடுத்தார்கள்? ஒரு நாடு என்ற எண்ணம் இல்லாமலா கொடுத்தார்கள்? என்னதான் பேசினாலும் அந்த உணர்ச்சி ரத்தத்தில் கலந்திருக்கக் கூடிய உணர்ச்சி. வெளி வந்துதான் அந்தக் காரியங்கள் எல்லாம் நடந்தன. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் எல்லோருமே நல்ல தமிழ் படித்திருக்கிறார்கள். திருவாளர்கள் நெடுஞ்செழியன் அவர்கள், கருணாநிதி அவர்கள் எல்லோரும் நிரம்பப் படித்திருக்கிறார்கள். வரலாற்று நூல்களைப் படித்திருக்கிறார்கள். அந்த வகையிலே பிரிவினைத் தடைச் சட்ட மசோதாவை இந்தச் சட்ட மன்றத்திலே ஒருமுகமாக நிறைவேற்றி அந்த வகையிலே தமிழ் மக்களுடைய பண்பை மீண்டும் ஒருமுறை காட்ட வேண்டுமென்று முக்கியமாக, குறிப்பாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரைக் கேட்டுக்கொண்டு, அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ராஷ்டிரபதியாகும் நிலைமையை சிருஷ்டித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, இந்தப் பிரிவினைத் தடை மசோதாவை மனதார வரவேற்று என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. வை. சங்கரன் : உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நம் நாட்டின் ஒற்றுமையை, ஐக்கியத்தைக் காப்போம் என்று அரசியல் நிர்ணயச் சட்டத்தின் பேரில் பிரமாணம் எடுத்துக் கொள்வதோடு, அதற்கு விரோதமாக எந்தவிதமான கூட்டமோ, பேச்சு உரிமையோ, எந்த விதமான ஸ்தாபனமோ இயங்குவது நாட்டின் நலனுக்கு உகந்ததல்ல, நாட்டு மக்களின் நலனுக்கு உகந்ததல்ல என்ற முறையில்தான், அதற்கு சட்டம் செய்யும் வகையில்தான் இந்தத் திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள் கூறியதுபோல் நெருக்கடி ஏற்பட்டால் அதைத் தடை செய்ய சட்டம் வரும். நம் காண்ஸ்டிடியூஷன் ஆப் இந்தியா-க்கு விஸ்வாசமாக இருப்பேன் என்று பிரமாணம் எடுப்பது நடைமுறையில் இருக்கிறது. சட்டசபைக்கு வருகிறவர்கள் அப்படி பிரமாணம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று இருக்கிறது. அப்படி பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்டும் வருகிறார்கள்.

6th August 1963] [திரு. வை. சங்கரன்]

'I will bear true faith and allegiance to the Constitution of India '.

'India, that is Bharat, shall be a Union of States '.

இதற்கு நான் விஸ்வாசம் உள்ளவகை இருப்பேன் என்று பிரமாணம் எடுக்கப்பட்டு வருகிறது. அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு நான் அடிபணிந்து நடப்பேன், இந்தியா கீழ்க்கண்ட ராஜ்யங்கள் அடங்கிய யூனியன் என்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன் என்ற முறை ஏற்கனவே இருக்கிறது. அப்படி பிரமாணம் எடுத்தும், அதற்கு பூர்ண மதிப்பு கொடுக்காமல் ஒரு பிரிவினர் நடந்து வருகிறார்கள். ஒரு சில கட்சிகளை தடைப்படுத்த வேண்டும், அவற்றின் நடவடிக்கைகளை கட்டுப்படுத்தவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் இத்திருத்தம் வரவில்லை. இதுபோன்ற பிரிவினை சக்திகளால் நாட்டுக்கும், நாட்டு மக்களுக்கும், நாட்டு மக்களின் நலனுக்கும் கெடுதல் ஏற்படும் என்ற முறையில் வட்சிய பூர்வமாக இதை கட்டுப்படுத்தவேண்டுமென்ற முறையில்தான் இத்திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இதுபோன்ற பிரிவினை சக்திகளுக்கு இடம் அளித்தால் இன்னும் 300 ஆண்டுகளுக்கு பிறகு வரும் நம் சந்ததியினர் நம் நாட்டுக்கு சுதந்திரம் பெற்றுத் தந்த காந்திஜி, நேருஜி, திலகர் போன்ற தலைவர்களை அயல் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று நினைக்கும் நிலை ஏற்படும்போது எப்படியிருக்கும்? ஆகவே இதுபோன்ற பிரிவினை சக்திகளுக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது. அம்முறையில் இந்தத் திருத்தம் மிக அவசியமே. நாம் பழைய வரலாற்றுக்களைப் பார்ப்போம். வகுப்பு அடிப்படையில், ஜாதி அடிப்படையில், சமுதாய அடிப்படையில் எந்தக் கட்சி பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டாலும் பின்னர் அது அந்த நாட்டை உருப்படியாக்கியதில்லை. இதை நாம் சரித்திரபூர்வமாக பார்க்கிறோம். ஆரிய சமுதாயம் என்று சொல்லி போராட்டம் நடத்திய ஹிட்லரின் கதி என்ன வாயிற்று? ஆரிய சமுதாயத்தைச் சார்ந்தவர்கள், அதைச் சாராதவர்கள் என்று பிரித்து வெறி உணர்ச்சியைத் தூண்டிய ஹிட்லரின் கதி பின்னால் என்னவாயிற்று? அவன் உருவாக்க நினைத்த சமுதாயம் என்னவாயிற்று? அதன் விளைவு என்னவாயிற்று? என்பதை நாம் அறிவோம். இன்று பாகிஸ்தான் மத அடிப்படையில் இருக்கிறது. ஜாதி, வகுப்பு, சமுதாய அடிப்படையில் மக்களின் உணர்ச்சியைக் கிளறி அவர்களின் செல்வாக்கைப் பெற்றால் அது எந்த கதிக்கு கொண்டு போய் விடும் என்பதை பார்த்து வருகிறோம். இன்று பாகிஸ்தானை எடுத்துக் கொள்வோம். நம்முடன் ஐக்கியமாக இருந்து வாழ்ந்து வந்தவர்கள் இன்று எப்படியிருக்கிறார்கள்? சாட்சிக்காரன் காலில் விழுவதை விட சண்டைக்காரன் காலில் விழுவது மேல் என்ற ஒரு பழமொழி உண்டு. இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நம்முடன் சகோதரர்களாக இருந்தவர்கள் இன்று சைனாக்காரனை விட நம்க்கு பேராபத்தை விளைவிக்கும் நிலை இருப்பதை பார்க்கிறோம். இதையெல்லாம் நாம் திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாமா? கல்யாண

[திரு. வை. சங்கரன்] [6th August 1963]

சுந்தரம் அவர்கள் கூறியதை ஒப்புக் கொள்கிறேன். அரசியல் கட்சிகள் பொது மக்களின் நன்மைக்காக பாடுபட வேண்டும், பொது மக்களின் கோரிக்கைகளை எடுத்துரைக்க வேண்டும். மக்களின் நன்மைக்காக என்னென்ன செய்யவேண்டுமென்று பார்த்து அதற்காக பாடுபடவேண்டும். அப்படியல்லாது ஜாதி, மதம், வகுப்பு அடிப்படையில், அல்லது பிராந்திய அடிப்படையில் அல்லது மொழி அடிப்படையில் இதுபோன்ற ஒரு திரையை முன்னால் போட்டு விட்டு அதற்கு பின்னால் மக்களை நிறுத்தி உண்மை நிலையை அவர்கள் அறிய முடியாமல் செய்வது தவறு. சமுதாயம், பிராந்தியம், ஜாதி, வகுப்பு, வடக்கு, தெற்கு என்ற பனித் திரையை போர்த்தி மக்கள் உண்மை நிலையை அறிய முடியாது செய்து கட்சிகளை உருவாக்குகிறார்கள். அதனால் மக்களுக்கு தகுதி வாய்ந்தவர்கள் யார், மக்களுக்கு உண்மையில் சேவை செய்யக்கூடியவர்கள் யார் என்று அறிய முடியாத நிலை ஏற்படுகிறது. உண்மை நிலையை மக்கள் காண முடியவில்லை. மக்கள் பொருளாதாரத் துறையில் முன்னேற எந்தக் கட்சி பாடுபடுகிறது என்பதை மக்கள் அறிந்து கொள்ள முடியாமல் இந்த வெறி உணர்ச்சி மேகம் உண்மை நிலையை மறைத்து விடுகிறது. அந்த மேகத்தைக் கலைக்க நாம் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதனால் நாம் நாட்டிற்கு நன்மை செய்தவர்களாவோம். பிரிவினைச் சக்திகளுக்கு நாம் இடம் கொடுக்கக் கூடாது. இப்போது மக்கள் உண்மை நிலையை அறிய முடியாதிருக்கிறார்கள். வகுப்பு, ஜாதி, சமுதாயம், வடநாடு, தென்னாடு, என்று வாதங்கள் புரிந்து உண்மை நிலையை மூடி மறைக்க இடம் அளிக்கலாகாது. முதல் யுத்தத்திற்குப் பிறகு இரண்டாவது யுத்தத்திற்கும் ஜெர்மனிதான் காரணமாக இருந்தது. ஆகவே இரண்டாம் உலகம் யுத்தம் முடிவுற்றவுடன் வல்லரசுகள் எல்லாம் சேர்ந்து ஜெர்மனியை இரண்டு கூறுகப் பிரிக்கவேண்டுமென்று முடிவு செய்து அதை இரண்டு கூறுகளாக ஆக்கிவிட்டனர். அப்படி இரண்டு பட்டதினால் அது பலம் இழந்திருக்கிறது. பிரிப்பதினால் பலம் குறைகிறது என்பதை ஜெர்மனி விஷயத்திலிருந்தே நாம் நேரடியாகப் பார்க்கிறோம். ஒரு நாடு பலவீனம் அடைய வேண்டுமானால் அதை இரண்டு கூறுக்கினால் போதும். இதை நாம் உலக அரங்கிலிருந்து தெரிந்து கொள்கிறோம். இன்று அரேபியா தேசங்களை எடுத்துக் கொண்டால் அவை ஒன்று சேர்ந்திருந்தால் பலமாக இருக்க முடியும் என்ற நிலை ஏற்பட்டு வருகிறது. சின்ன நாடுகளை ஒன்று சேர்த்துக் கொண்டால்தான் பலம் அதிகரிக்கும், பலமாகவும் இருக்கமுடியும் என்ற நிலை உலகில் தோன்றி வரும் போது நாம் பழங்காலத்தில் இருந்ததைப் போல் இருக்கக் கூடாது. அதற்கு நாம் இடம் கொடுக்கக் கூடாது. “லிபர்ட்டி அன்ட் ப்ரீடம்” என்றிருக்கிறது. தனி மனிதனுக்கு எவ்வளவோ சுதந்திரம் இருக்கிறது. ஒருவனுக்கு சுதந்திரம் இருக்கிறது என்பதற்காக அவன் தெருவில் போகும்போது தாஷ்னையான வார்த்தைகள்தான் பேசுவேன் என்றோ அல்லது ஆடை இல்லாமல் தெருவில் செல்வேன் என்றோ சொன்னால், என்னதான் உரிமை

6th August 1963] [திரு. வை. சங்கரன்]

யிருந்தாலும் அந்த உரிமையைக் கட்டுப் படுத்துகிறோம். அப்படி
தூஷணை வார்த்தை பேசுவதோ அல்லது ஆடையில்லாது
செல்வதோ யாருக்கும் பாதகம் அளிக்காமல் இருக்கலாம்; அதனால்
முடியாது. சுதந்திரத்திற்கும் ஒரு இலக்கணம் இருக்கி
றது. இதுபோன்ற “ரீசனபிள் ரெஸ்ட்ரிக்ட்டென்ஸ்” இருக்க
ிறது. இதுபோன்ற “ரீசனபிள் ரெஸ்ட்ரிக்ட்டென்ஸ்” இருக்க
வேண்டும். ஒன்றின் பேரில் பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்டு
சபையிலோ அல்லது வேறு இடத்திலோ வேறு விதமாக பேசுவது
என்பது இருக்கக் கூடாது. ஆகவே அதை நன்கு அமுல்
நடத்த வேண்டும். மெம்பர்கள், ஜட்ஜஸ், அரசாங்க உத்தியோ
கஸ்தர்கள் இவர்கள் பிரமாணம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டு
மென்று இருக்கிறது. இந்தியாவின் ஐக்கியத்தைக் காப்பாற்ற
எல்லோரும் பிரமாணம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இதை விட
கடுமையாக இருந்தாலும் அதை அங்கீகரித்தே தீரவேண்டும்
என்று கூறி என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன் : கனம் உதவி சபாநாயகர்
அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்
குத் திருத்தம் கோரி நம்முடைய சம்மதத்திற்காக இங்கு கொண்டு
வந்திருக்கக்கூடிய தீர்மானத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன். இந்தத்
திருத்தத்தில் உள்ள குறிப்பான இரண்டு அம்சங்கள் தேசத்தின்
ஐக்கியமும், தேசத்தின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதும். இந்த
இரண்டு முக்கியமான அம்சங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளாத ஒரு
மகன் இந்த தேசத்தினன் என்று கூறிக்கொள்ள உரிமை இல்லாத
வன். நம்முடைய தேசத்திற்கு சுதந்திரம் வேண்டும் என்பதற்
காக, சுதந்திரத்திற்காக பாஷை, இடம், இனம் வித்தியாசம்
இல்லாமல் போராடினோம். கன்யாகுமரி முதல் இமயச் சாரலில்
உள்ளவர்கள் வரை சேர்ந்து ரத்தத்தை சிந்தி சும்பாதித்த சுதந்
திரம் இது. இந்தச் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டியது நம்
முடைய கடமை. நாட்டின் சுதந்திரம் பாதுகாக்கப்படவேண்டும்
என்பதை யார்தான் மறுக்க முடியும்? பெற்ற சுதந்திரத்தைப்
பாதுகாக்கவேண்டும் என்பது ஒருபுறம் இருக்க, அந்தச் சுதந்திரத்
திற்கு வந்திருக்கக்கூடிய ஆபத்தின் காரணமாக, ஜாதி, இடம்,
இனம் ஆகிய வேறுமைகளை எண்ணிப்பார்க்காமல் இமயச் சார
லில் சேர்ந்து இருந்துகொண்டு ரத்தம் சிந்தக்கூடிய நிலைமையைப்
பார்க்கிறோம். நாளைக்கும் அம்மாதிரி இந்திய சுதந்திரத்திற்கு
ஆபத்து வரக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டால் அதைத் தடுப்பதற்கு
நாம் தயாராகிக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த நேரத்தில் இம்மாதிரி
ஒரு தீர்மானத்தை நாம் சட்டபூர்வமாகக் கொண்டதான் வர
வேண்டும் என்ற நிலைமைக்குக் காரணமாக இருந்தவன் யாரும்
இந்த தேசத்தின் மகன் என்று சொல்லிக்கொள்ள முடியாது என்
பதை வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதற்கு அவ
சியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது குறித்து எல்லோரும் வருத்தப்
படவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். நம்முடைய ராஜ்யத்தைப்
பொறுத்த மட்டில் குறிப்பாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின்

[திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்] [6th August 1963]

ருக்காகவோ அல்லது அதுபோன்று நாட்டுப் பிரிவினை விரும்புகின்றவர்களுக்காகவோ, ஒரு சில கட்சிகளுக்காகவோ இந்தத் தீர்மானம் கொண்டுவரப்படவில்லை. மொத்தமாக, தேசம் முழுவதிலும், ஆங்காங்கு சில பகுதிகளில் இதுபோன்ற பிரிவினை எண்ணம் பரவி வருகிறது, பிரிவினைக்கு ஆதரவு கோரி கட்சி கட்டிக்கொண்டு செயல்படக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது, அவற்றையெல்லாம் தடை செய்ய வேண்டும், அவைகளெல்லாம் தீயவை என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்காகத்தான் இந்தத் திருத்தம் என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். நாம் பெற்ற சுதந்திரம் இந்த நாட்டிற்கு மட்டுமல்ல. இந்த சுதந்திரத்தின் நிழலை யொட்டி நம்மைச் சுற்றி உள்ள இலங்கை, பர்மா போன்ற சிறு சிறு நாடுகளும், கீழ் திசை நாடுகளும் சுதந்திரம் பெற்றிருக்கின்றன. இந்த சுதந்திரத்தை பாதுகாப்பது நம் கடமை. உலகத்தில் இந்த நிலை தடைப்படாத அளவுக்கு, “செண்டர் ஆப் கிராவிட்டி” மாறுபடாத அளவுக்கு, இந்த சுதந்திரத்தை அரசன் செய்யக்கூடிய நபரும் பொறுப்பு நம்முடையது. இதனால் நம் முடைய தேசத்தின் சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுவது மட்டுமல்லாமல், மற்ற நாடுகளின் சுதந்திரத்திற்கும் இது ஒரு அரணாக அமைகிறது. இந்த தேசத்தின் சுதந்திரத்தைக் காக்கப் போகிறோம், தேசத்தின் ஒருமைப்பாட்டைக் காக்கப்போகிறோம் என்ற உறுதி மொழி எடுத்துக்கொள்ளுவதன் மூலம் நம் நாட்டில் சுதந்திரத்தை மட்டுமல்லாமல் பிற நாடுகளின் சுதந்திரத்தையும் காப்பாற்றுகிறோம் என்று கூறிக்கொள்வதாகும். கம்யூனிஸ்டு கட்சியைச் சேர்ந்த கனம் கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் எல்லாம் நல்ல வாசகங்களாக சொல்லிக்கொண்டே போகும் பொழுது, யாரோ குறுக்கிலும் நெடுக்கிலும் அவர்களைக் கேட்டபொழுது, ‘நான் மற்றொரு கட்சி ஆதரவு கொடுத்துத்தான் வந்தவன் என்பது அல்ல, நான் மற்றொரு கட்சிக்கு ஆதரவு அளித்திருக்கிறேன்’ என்று சொன்னார்கள். இந்த நாட்டில் அதுபோன்ற வார்த்தைகள் சொல்லுவதற்குக்கூட அவர்கள் வெட்கப்படவேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன். பிரிவினை கேட்கக்கூடிய எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும், திராவிட முன்னேற்றக் கட்சியாக இருந்தாலும் நாம் தமிழர் கட்சியாக இருந்தாலும், சீக்கியர்களாக இருந்தாலும் அது நாட்டிற்கு ஆபத்து விளைவிக்கக்கூடிய கட்சி என்று கருதப்பட வேண்டும். எந்த சமயத்திலும் திராவிட முன்னேற்றக் கட்சிக்கு நாங்கள் ஆதரவு கொடுப்போம் என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமை ஏற்படக்கூடாது. உலக அரங்கில் சமீபத்தில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய சம்பவங்கள் நாடு ஒற்றுமையாக இருக்கவேண்டிய அவசியத்தை உணர்த்துகிறது. தேசத்தில் எந்த மூலை முடுக்கிலும் அம்மாதிரி பிரிவினை மனப்பான்மை ஏற்படக்கூடாது என்பதன் அவசியத்தை இந்தச் செய்திகள் பரப்பியிருக்கின்றன. ஒரு நண்பர் சுட்டிக்காட்டியது போல், அரேபிய நாடுகள், எகிப்திய நாடுகள் ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தில் உள்ள சிறு சிறு நாடுகள், கீழ்திசையில் இருக்கக்கூடிய நாடுகள் ஒன்றுக்கொன்று இணைந்து, பிணைந்து பெரிய பெரிய நாடுகளாக இருக்கவேண்டும் என்ற சிந்தனை ஏற்

6th August 1963] [திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்]

பட்டிருக்கிறது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் பிரிவினை வேண்டும் என்று கேட்பதற்கு வெட்கப்பட வேண்டாமா என்பதை நாம் எல்லோரும் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

பார்லிமெண்டிலும், சட்டசபையிலும் அங்கம் வகிப்பவர்கள் இம்மாதிரி உறுதிமொழி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற அம்சம் மாத்திரம் போதாது. இன்று சட்ட சபைகளிலும், பாராளுமன்றத்திலும் இருப்பவர்கள் அத்தகைய உறுதி மொழியை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டால் போதாது. உறுதி மொழி பெயர் அளவிலே என்று கூட நினைக்கலாம். உறுதி மொழியை ஏற்றுக் கொண்டு பிறகு சட்டசபைக்கு வந்தவுடன் தன்னுடைய உண்மையான நிலையைக் காட்டுவதற்கு பிரிவினையைப் பற்றி பேச விரும்புகிறவர்கள் இருந்தால், அத்தகைய நிலைமை ஏற்படாமல் தடுப்பதற்கு என்ன பந்தோபஸ்து செய்யப் பட்டிருக்கிறது? உறுதிமொழி நிழலில் பார்லிமெண்டிற்கோ, சட்ட சபைக்கோ அங்கத்தினராக வந்துவிட்டு, பிறகு இந்த நாட்டுப் பிரிவினையைப்பற்றி பேசுகிறவர்கள் சட்ட சபையில் அங்கம் வகிப்பதற்குத் தகுதியற்றவர்கள் என்ற நிலைமையை சட்ட பூர்வமாக ஏற்படுத்தி, சட்டத்தில் மாற்றம் செய்யவேண்டும். அதற்கான வழி வகைகளை காணவேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன். அப்பொழுதுதான் பிரிவினையைத் தடை செய்வதற்கு உண்மையான பந்தோபஸ்து இருக்க முடியும். நாட்டின் பிரிவினையைக் கேட்பது பங்கத்தை விளைவிக்கும் என்ற கருத்தை நாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்தச் சபையில் இருக்கக்கூடிய எந்தக் கட்சியும், திராவிட முன்னேற்றக் கட்சியைத் தவிர வேறு யாரும் பிரிவினை வேண்டும் என்று ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. இந்த நாடு கன்யா குமரியிலிருந்து இமயச்சாரல் வரை ஒருமித்த நாடாக இருக்க வேண்டும் என்பதை எல்லாக் கட்சியினரும் ஒப்புக்கொள்ளுவதால் பிரிவினை கோரும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரைப் பொறுத்த மட்டில், அவர்களை பொது எதிரியாகத்தான் பாவிக்க வேண்டும் கட்சி ரீதியிலே. இந்த நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டை எல்லாக் கட்சியினரும் ஏற்றுக்கொள்ளுவார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். ஜமீன்தார்கள், மன்னர்கள் காலத்திலே சிறு சிறு பகுதிகளாக நாடு பிரிந்திருந்ததினால் ஏற்பட்ட தீமைகளை நாம் நன்றாக உணரவேண்டும். அந்தக் காலத்தில் குறிப்பிட்ட மதத்தினர், குறிப்பிட்ட ஜாதியினர், குறிப்பிட்ட பாஷை பேசக்கூடியவர்கள் கை ஒங்கி இருந்ததைப் பார்த்தோம். தாங்கள் தனியாகப் பிரிந்திருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்ததினால்தான் நாட்டினுடைய சுதந்திரம் நழுவக்கூடிய ஆபத்து ஏற்பட்டது. ஜமீன்தார்கள், சமஸ்தானாதிபதிகள் இருந்த காலத்தில் ஏற்பட்ட வரலாற்றை நாம் நிச்சயமாக எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். தடியெடுத்தவன் தண்டல்காரன் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருந்தது. அந்த நிலைமையை நன்றாக உணர்ந்து பார்க்கவேண்டும். பாரதம் பந்த நாடாக இருப்பதினால்தான் சீனா மட்டுமல்ல, பாகிஸ்தான் மட்டுமல்ல, எந்த எதிரியும் எந்த காலத்திலும் நம்மை அசைக்கமுடியாது

[திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்] [6th August 1963]

என்ற நிலை இருக்கிறது. இந்த நாட்டின் ஒற்றுமையைக் காப்பாற்றுவதன் மூலம் நம் நாட்டு சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றுவதும் மல்ல, மற்ற நாடுகளின் சுதந்திரத்தையும் காப்பாற்றக்கூடிய பெரிய பொறுப்பை நாம் வகிப்பவர்களாக ஆவோம் என்பதை எல்லா உறுப்பினர்களும் உணர்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். பழைய கால சிந்தனைகளை, வரலாற்றினை நாம் நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். பழைய கால நிலைமை இந்த நாட்டிற்கு வந்துவிடக்கூடாது என்று உணர்வு உள்ளவர்கள் எல்லோரும் ஏகோபித்து ஆதரிக்கத் தகுந்த தீர்மானம் இது என்பதை உணர்த்திக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

4-39
p.m.

MR. DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. tomorrow.

The House then adjourned.

X.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

* 1. Notification issued with G.O. Ms. No. 524, Food and Agriculture, dated 15th February 1963, regarding the regulation of trade in coconut and cashewnut under section 3 of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act 23 of 1959) and in supersession of Food and Agriculture Department Notification No. 356 of 1959, dated 31st July 1959, published at page 1389 of Part II of Fort St. George Gazette, dated 19th August 1959. [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act 23 of 1959).]

* 2. Notification issued with G.O. Ms. No. 294, Public (General-M), dated 19th February 1963, under section 4 of the Madras Official Language Act, 1956 (Madras Act XXXIX of 1956) regarding the use of Tamil in offices located in the territories added to this State by virtue of the Andhra Pradesh and Madras (Alteration of Boundaries) Act, 1959 (Central Act No. 56 of 1959). [Laid on the Table of the House under section 6 of the Madras Official Language Act, 1956 (Madras Act XXXIX of 1956).]

* 3. Notification issued with G.O. Ms. No. 172, Public (Services-A), dated 2nd February 1963 amending the Madras Public Service Commission Regulations, 1954, published with Public (Services) Department Notification No. 50, dated 5th May 1954, at pages 759 to 768 of Part I of the Fort St. George Gazette, under proviso to Article 320 (3) of the Constitution of India. [Laid on the Table of the House under Article 320 (5) of the Constitution of India.]

* 4. Notification issued with G.O. Ms. No. 2693, Rural Development and Local Administration, dated 12th December 1962, under sub-sections (1) and (2) of section 3 and section 14 of the